

11 Sürün

2025

MART - NİSAN

İKİ AYLIK KÜLTÜR & EDEBİYAT DERGİSİ

MEHMET BULAYIR ŞEHNAZ FINDIK İNAN AYŞE ŞİMŞEK AYŞE ZÜLAL GÜNAY
AYŞEGÜL YOZGATLI FEYZA ŞİMŞİR İREM DEMİRDAŞ MUKADDES BENZER R. MERVE
TAŞDELEN RUKİYE TURGUT YASEMİN ŞEKERCİ ABDÜLMELİK BAYIR MERYEM ZUREL
MÜMTAZ ÖZLEN RABİA EGEMEN ŞEYMA ERGÖKTAŞ ZEYNEP RABİA AKTÜRE ABDULLAH KOÇ
GÖZDE ÇİMEN SEMANUR BEŞTEPE ŞEYMA YILMAZ CEBECİ VİLDAN TEZEL

ŞECERE YAYINDA...

MUHAL İLE MÜMKÜN ARASINDA

MEHMET BULAYIR

ŞECERE
YAYINLARI

*Yeni Kitabımız
yayında*

ŞECERE
YAYINLARI

Kim Bizim Yağmurumuzda Yıkanabilir?

“İyi ki bilmiyor kalabalıklar yağmura bakmayı cam arkasından” diyor üstad Sezai Karakoç ve ekliyor, “Şükür ki insandan insana fark var.” Evet kalabalıklar cam arkasından bakmayı bilmez, çünkü onlar yağmurun değil öfkenin seline kapılmış bir hâlde camı kırmanın derdindedir de ondan. Dahası kalabalıklar bilginin değil çoğu zaman bir sloganın peşindedir ve kalabalıkların içinde bir insan ile diğer insan arasındaki fark önemsizleşir, silikleşir hatta hiç kalmaz desek yeridir. Söz yağmurdan nasıl buraya geldi dersiniz, amacım bir kitle sosyolojisi yapmak değil elbette. Üstadın şiiri üzerinden yeri gelmişken insanın birey olarak durduğu yerden uzaklaşıp, topluluk (sürü) içindeki şuursuz davranışına dikkat çekmek istedim, o kadar. Psikologların ve filozofların neredeyse icma ile kabul ettiklerinden hareketle kitleler çoğu zaman kendi kararları ile hareket etmezler yani manipülasyona açıktırlar ve kolaylıkla provoke edilebilirler demek istiyorum.

Dergimizin bu sayısına konu olan yağmur bahsine dönecek olursak bence önemli olan, bizi insan yapan şey yağmura bakmak değil; yağmurda ıslanmak, ıslanmaya talip olmaktır. İnsanın aslı toprak ve çokça da sudur zira. Yağmur bazen ipil ipil yağar, bir yaz vakti kuruyan dudaklarımıza şifa olur, bir anne şefkatiyle temizler, besler sarıp sarmalar bizi. Bazen de bir bahar vakti yolunu gözleyen boynu bükük fidanlara can verir, yeni sürgünlere kan olur, yürür damarlarımızda. Papatyaların yapraklarında çiğ tane-sidir, sabahın serinliğinde güneşe gülümser. Bazen de sağanağa döner, ikaz gibidir aslına yabancılaşan insana, bir yüzüyle bereket olan yağmur diğer yüzüyle afet olur. En ürkütücü olanı ise yağmurun, kasırğa olup şimşeklere eşlik edenidir. Öfkenin diğer adı fırtınayla gelir şükürünü unutan, toprağa sırtını dönmüş insanlığa dair ne varsa sel olur önüne katar, ayırmaz kuruyu yaştan, nasıl yıkadıysa merhamet nazarıyla elleri, öyle de yıkar önüne çıkan ne varsa. Sonra durmaz, taşırır yatağı işgale uğramış nehirleri...

İnsan'dan insana fark olduğu gibi yağmurdan yağmura da fark vardır, peki ya sen sevgili okur “*Sen kimin yağmurunda ıslanmaya talipsin?*” Sürgün yazarları işte bu sorunun peşine düştüler. Sayfaları çevirelim ve bakalım ne söylemiş genç kalemler.

Güneşli *Sürgünler*'de buluşmak üzere hoşça kalın...

Mehmet Bulayır
GENEL YAYIN YÖNETMENİ

İMTİYAZ SAHİBİ

İnsan ve Medeniyet
Hareketi Adına:
Kemal Özden

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Mehmet Bulayır

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Şehnaz Fındık İnan

EDİTÖR

Amine Kübra Coşkun

ALAN EDITÖRLERİ

Musa Yaşaroğlu
Ebubekir Dilekçi
Ceyhan Balcı

GRAFİK TASARIM

Hanne Nur Özden

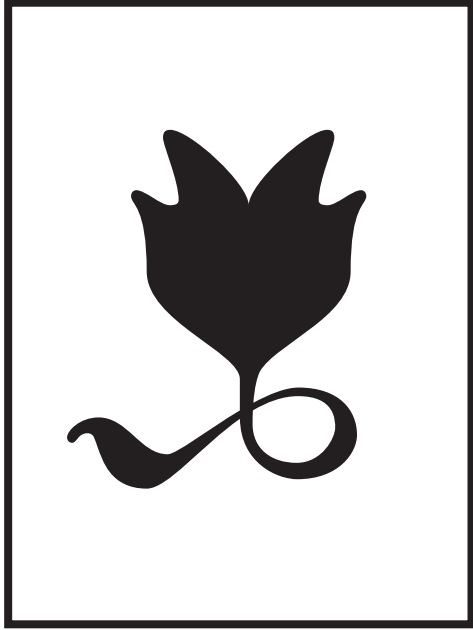
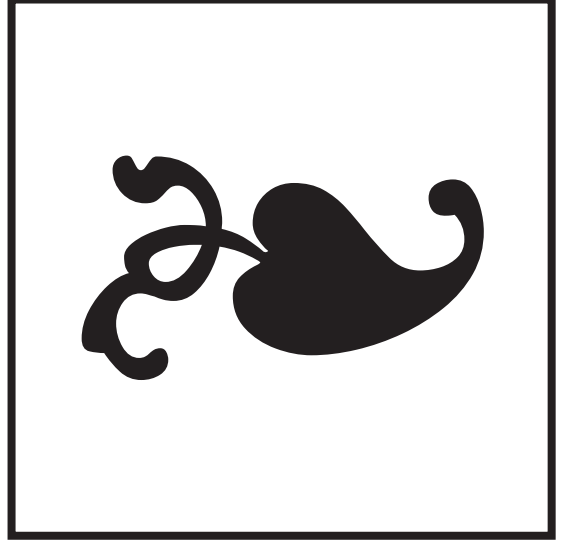
ÇİZİMLER

Hanne Nur Özden

ISSN

2980-2512

İki ayda bir yayımlanır.
Yerel Süreli Yayın.
Yazı ve reklamların içerik sorumluluğu sahiplerine aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.
Dergimize www.surgun.net adresinden erişebilirsiniz.

FLEURON yazıcı çiçeği olarak da bilinir, noktalama işareti veya tipografik kompozisyonlar için bir süs olarak kullanılan tipografik bir öge veya gliftir.

ŞEKİL 1 şiir

ŞEKİL 2 öykü

ŞEKİL 3 deneme

MEHMET BULAYIR •••••	07
Kardelen	
ŞEHNAZ FINDIK İNAN •••••	08
Misafir Bulut	
AYŞE ŞİMŞEK •••••	09
Dua	
AYŞE ZÜLAL GÜNAY •••••	10
Omnipotent	
AYŞEGÜL YOZGATLI •••••	11
Mavisinde Serinlediğim Panjur	
FEYZA ŞİMŞİR •••••	12
Teselliler Dükkânı	
İREM DEMİRDAŞ •••••	14
Yağmursuz Mezar	
MUKADDES BENZER •••••	16
Şekur'a Şükran	
R. MERVE TAŞDELEN •••••	19
Aren	
RUKİYE TURGUT •••••	20
Yağmura Yazmak	
YASEMİN ŞEKERCİ •••••	23
Kuyunun İçindekiler	
ABDÜLMELİK BAYIR •••••	25
Gazze'de Elifler Kanla Yazılır	

MERYEM ZUREL •••••	28
21 Kasım	
MÜMTAZ ÖZLEN •••••	30
Sulh	
RABİA EGEMEN •••••	32
Konfetiyle Gelen Keder	
ŞEYMA ERGÖKTAŞ •••••	35
Yağmurla Gelen	
ZEYNEP RABİA AKTÜRE •••••	39
Olanla Ölmüşe Çare Yok -Mu?	
ABDULLAH KOÇ •••••	42
Rahmet, Gazap ve İlham	
GÖZDE ÇİMEN •••••	44
Ben Hayvan Değilim İnsanım!	
– The Elephant Man	
SEMANUR BEŞTEPE •••••	46
Fatıma, Fatıma mıdır?	
ŞEYMA YILMAZ CEBECİ •••••	49
Buluşma	
VİLDAN TEZEL •••••	50
Usulsüz Bir Gayret	

“Melekler bir demir parçasının üzerine oturmuşlar
Her biri bir damla atıyor aşağıya
İşte yağmur bunun için yağıyor
Ben bunun için yağmuru seviyorum
Yağmur bizim için yağıyor”

SEZAI KARAKOÇ

MEHMET BULAYIR

Kardelen

kelimeleri kanatlanınca şairin,
gölgesidir görünen sayfalarda.
şiiir her satırında bir gül saklıdır.
kulak ver o daldan yükselen sese,
bülbul ne söyler aşiiyanına,
oradan kalbine bir yol uzanır.

sonra, bir kartal havalanır,
adı Yahya'dır, İbrahim'in varisi,
geride eksik, vedalar kalır.
dalında nar tanesi,
annenin bir tanesi.
yar peşinde, bin can salınır.

gün gelir,
gök sofrası kurulur.
sonbahar, son yakarış.
babaannenin duası,
bulut olur da yağar, yakarışlara.
diz boyu kar olur, bahçelerimiz,
uzatır da başını, beklenen kardelenler,
o sürgünler boy verir,
Hakka ulaşır.

ŞEHNÂZ FİNDİK İNAN

Misafir Bulut

Aziz Şehid Muhammed Dayf'a ithafen...

Üşüyen evlerin çatısında bekleyen bulut,
Yetim toprağın bağrında bir vatan bıraktı
Gam yüklü omuzları başından büyük
Rüzgârın teninde bir yolcu kadardı

Küstü bulut, sağanaklar koptu kemiklerinde
Birikti, gürledi ve sert bir solukla dikeldi
Sabahı yırtan şafak gibiydi bakışları
Geceye yer açmak için eteklerini topladı
Seslendi göklerine cenk dilenen bir Yahya
“*Kalbimize can bırak, tohuma doysun vaha!*”

Heveslendi bulut, ciğerlerine hayat doldu
Dikenlerin gölgesine ekti karanfilleri
Annelerin gözlerini yaş zeytinler süsledi
Dayandı bulut, sisli bir ağıtla yükseldi

Çocuk ellerini umutla besleyen bulut,
Ölümden bir merhemle şakaklara kondu
Kucakladı günü, karanlıkla perçinledi
Kamburuyla sürüklendi merhamet dimağına
Misafirdi bulut, incitmedi.

AYŞE ŞİMŞEK

Dua

Yeni yıla düğüm çözerek girdim
elimde kırmızı koskoca bir yumağa
dönüştü düğümden eğirdiklerim
yine de senden düğümler değil,
çözümler isterim Rabbim
kalbimi helal mecidyelerle bir tut isterim
dilerim yirmi ikilik çalgımdan
güzel bir şarkı çıksın
ah satırında ayağım ancak bir coşkuya takılsın
yağmur şakaklarımdan, yaşlarımdan aksın
suratıma buseler, nimetler, kurdeleler asılsın
bu çamur ve balçıktan
neşeden kıyamdan sana aşktan bir heykel çıksın
dilerim ki iplerim ne düğümlerden yorgun
ne ellerim o düğümlerden nasır alsın
sıcacık ve kaygısızsın
nolur balından bana da kalsın
dilerim üç aylar kapımı hediyelerle çalsın
ayaklarımda halhal, kalbim benden önce koşarak açsın

AYŞE ZÜLAL GÜNAY

Omnipotent

ben bir damla kadardım göğün mihrabında, ötesine aklım ermedi hiç
yağdıkça azabı tattım tartmadan kalbimi
çattım kaşımı gök başımda delindi
lehçeme karaborsada bir kader tayin edildi

fark etmedim kanıma sızan sağanakları
süratle yaralardım oysa uğuldayan yankıları
mâni olmuş bir adam olabilir miydim
yahut bir taşra kızı belki yirmisinde
madem bir kimliğim yok bu dünya özünde
anla artık
kovalamam peşini davet etse de gözlerin
bir nisan yağmurunda dinecek tozuyan sesim

çarpık kulübelerde tıyırdayan gök sesleri bir olup üstüne yağıyor şehrin
iş işten geçmişliğin hüznü hızla birikiyor
ben bu yavan hülyaların yamacında rûkuda beklerken
bir gök kırışığı bana gülümsüyor.

AYŞEGÜL YOZGATLI

Mavisinde Serinlediğim Panjur

ben gözlerimin yağmurunda
sen gözlerinin gökyüzünde
ben kanatıp durduğum yaranın eşiğinde
sen iyileşmenin kıyısında
ben şarkının son nakaratında
sen şiirin en güzel hecesinde
ben bir haberin bekleyişinde
sen kabul olunmuş duanın esenliğinde
bende sana söylenecek en güzel kelimeler
sende bana heybesinde duran umut dolu günler
ben bir seyyahın amansızlığı
sen bir cesurun gözyaşları
ben yedi otuz treni
sen bir geminin iskelesi
ben bir ağacın köküne tutkusu
sen bir okyanusun berrak mavisini
bende bir mütâreke hüznü
sende zafer postalları
ben sana pek yakın
sen bana pek içre

FEYZA ŞİMŞİR

Teselliler Dükkânı

Şimdilerde yağmur gözlerinin içine yağıyor
Seviyorsun bunu sadrını genişletiyor
Gençsin herhâlde yazdıklarından anlaşılıyor.
Ellerin yumruk
Kalbin sağanak
Kaygıların pek tıklar.
Şimdilik olduğun yerde kal
Teselliler dükkânı kapalıdır bu saatlerde

Beni sorarsan
Bir şiirin son hecesiyim
Anlamam borsadan
Yükselen dolardan, algoritmalarından.
Vize de çıkmadı bana Avrupa'dan
Etmezler beni zaten kabul
Zaten kabul etmezler beni

Yok twiterdan, feysbuktan söz açma bana
Yazacaksan bir mektup yaz.
Cenklerden, muharebelerden aslında ne kadar kahraman
Olduğumuzdan.
Atalarımızdan.
Omzumza yüklenen yüklerden
Bahset.

Şayet bir baharı omuzlayabilirsem
Hayat ökçelerime vurmazsa
Koşacağım sana
Tepetaklak edeceğim bana öğretilmiş ne varsa
İdeolojilerin küfünü temizleyeceğim
Elektriklerini keseceğim şehrin
Görebilmek için hakikati

Geçmiş kavimler ne öğretebilirler sana?
Sokrates hangi düğümü çözdü?
Rilke'nin hangi şiiri sana, seni hatırlattı?
Bir rüyâyı hatırlamak uğruna
Hangi psikanaliz kuramının pençesindesin?

Teselliler dükkânına rastladım bulanık bir şubat gecesi
Bakışlarım yorgun, ellerim yaralıyken
Bir dervişle görüştüm gizliden
Aramakla bulunmaz dedi
Almadı beni kapısına
Madem dedim olmuyor
Kalbimi koltuğumun altına sıkıştırıp uzaklaştım
Bu sefer yağmur benim de gözlerime yağdı.

İREM DEMİRDAŞ

Yağmursuz Mezar

Evveliyatını bilmeyen bulut
 Ve ahdını yağdıran son kuş o hudut
 Çocuğunun kanlı beresini yıkayan ve yeryüzüne ulaşan damlalar saatli
 Feleği şaşmış ahuzar sakın sanma kendin
 bu yağmurundu kavimsiz şeytanın ihtilali

Serçeler ağladığı zaman ölürmüş üstadım
 Ölüm incisiydi gözyaşının çırağına sevdalandım
 Gülüşünle gönlümü sayeli bir esintiye bıraktım, Nayino yoluna kurbanım
 Eskiler dermiş ya, yel essin de kokun gelsin,
 İşte ben o azametle tütsülenen rüzgârında ki senin aşığınım

Sokağında ki kedi ıslanmış ve kör kuyu insanına atılmış
 Kimin idi kabahat?
 Güneş mi batmış?
 Bulut mu ağlamış?
 Su kapları dolmuş
 Şimdi kime minnet duyacak kedi?
 Ahalinin gözüne fazla gelmiş içindeki insansızlığa mı?
 Yoksa yerdekinin yapamadığını gökte yapan
 Mikail'in dilsizin hükmü olmaz diyen çağrısına mı?

Öyle muhtaçtım ki şimşeklere
Hırkamin cebinde ki donmuş parmak uçlarım
usul usul akar bedenine
Acım bana ihmalkârdı
ben havadaki maviliğin ipteki ıslanmış cesedine
Yar dolanmış saçların organ gibi
damlaların döküldüğü efsunlanmış yüreğime

Sigaramın suyla sönüşü
İzmarite çürüyerek dönüşü
Bir gün ziyarete gel
fırtınanın dinip abanın kadrinin kıldığı cenaze namazını
Yağmursuz mezarımı

MUKADDES BENZER

Şekur'a Şükran

Dudağı çatlamış susuzluktan toprağın
Boynunu bükmüş daldaki erguvanlar
Takvimin yüzü solgun, teni sarı
Toplamış ayasında birkaç susuz baharı
Ağarınca gök her sabah
Art arda, içli içli
Dökülüyor durmadan insanın hülyaları.

Gözler harelenir hep
Acizlikten bir eser
Arar durur avare
Yok mu bir selam, küskün buluttan?
Tam omuzlar düşecekken geceye
Kuşların kanat çırpışı uğrar kulağa
Bu bir sanrı değil, gök uğuldamakta!
Toplanır bulutlar
Gök kararır, mırıldanır
Tutuşur etekleri insanın
Topu dökülür naraların,
Dansların.
Sırılsıklam olunca tenler
Saç tellerinde birikince yağmur damlaları
Açılır bin damla gül yüzlerde

Kalpler karıncalanır.
Ve
Şakıyan bir bülbül dalda oynaşır durur:
-Esrarlı yolun ebedi aşkı kınımda
Şafakları saydım mahmur düşlerle
İşte sabrımın yüzüne
Rahmân'dan miras düştü
Bengisudan fışkıran bu yağmur paye düştü!

Şükür hummasına düştü memleket
Arz, sema ve mahlukat.
Sirenleri çaldı müjdenin
Adanmış adaklar meydanda renk renk
Göge erişmek için
Hevesle cenge daldı
Toprak vuslata erdi
Yaprak vuslata erdi
Erenler yine erdi.

Şimdi bana
Şimdi bize
Şimdi arza şükür senfonisini ölümsüz kılmak düştü.
Şekur'a şükran
Şükür ile kıl giryan
Şükürsüz etme seyran
Şekur'dan bize pir şükran düştü!

R. MERVE TAŞDELEN

Aren

Yaşamak, yaşam almak az az.
 Acı çekmek acıtmaya meylederdi insanı.
 kağıt üşüdü, defter dürüldü, kalem sen yaz:
“Alem alemi tattı ve zaman döngüyü yaktı.”
 yollar ki sevgilim, isyankar saçlarımı ıslattı
 var olmanın dallarına tutunurdu içimdeki heybetli rüzgâr
 şimdiler de içimdeki her şey gibi o da aktı.

Seyre daldığım yerde yitti yüzümdeki çizikler.
 Anlatmaz oldu yazgım artık bana bir şeyler.
 Ağzımda kekremesi bir tatla bıraktı beni anlam
 Kapılarım delik deşik, Lokman hekim bile bekler derman
 Yeni bir çıkıştır duvarlara çarpa çarpa kanayan yaram.
 Kapkara bir göz denizlerin dibinden gördüğüm,
 sineme sakladığım ipler ki uzun zamandır kördüğüm.

Dağlar, içinde saklar beni çepeçevre saracak kanatları
 ruhumda taşıdığım parlak kumda vuku bulsa bulutlar
 bağrımdan çıkar, ateş yüklü umutlar.
 Yağar da ıslatır genzimde yumru gibi büyüttüğüm çocukları
 ummak ki sevgilim, ölü bir kuşun gözyaşında canlanmaktır
 Bir damla suda sırlıslık olmağıdır.
 Nedir ıslanmak diye sorsalar o vakit

derim ki, ıslanmak seven bir kalpte anlaşılmağıdır.
 Ah...Yüreğinin salıncaklarında sallarsın ezelden beri
“Sana ulaşmak, yaşamaktır” der gibi
 Bilmelisin ki; Uzattığın ellerin ulaşır çöllerime er
 serap mıdır bilmem ruhundan ruhuma açtığın geçitler...
 Yeşil gözlerim ki sende durgun
 içimde çiselenir bir güfte; “Çolê min bê te tarî ye”

RUKİYE TURGUT

Yağmura Yazmak

Sözler yazdım yağmurlar üstüne
Şiirler, şarkılar daha belki de
Aşkları yazdım yağmurlarla beraber
Sonra ayrılıklar
Yalnızlıklar
Delirten acılar

Aşkla gelen yağmurları yazmak kolaydı
Daha ben çağırmadan
Kelimeler dökülüverirdi dilimden
Islanmak katlardı sanki sevgileri
Damlalar dansa kaldırırdı aşıkları

Aşk,
Yağmurla beraber
Yağmurdan çok
Yağmura inat yağardı

Acıyla gelen yağmurları yazmak zordu
Özel davetler
Uzun bekleyişler
Hatta yalvarışlar bile getirmezdi onu dile
Islanmak katlamaktı dertleri
Damlalar birer kurşun yükleri

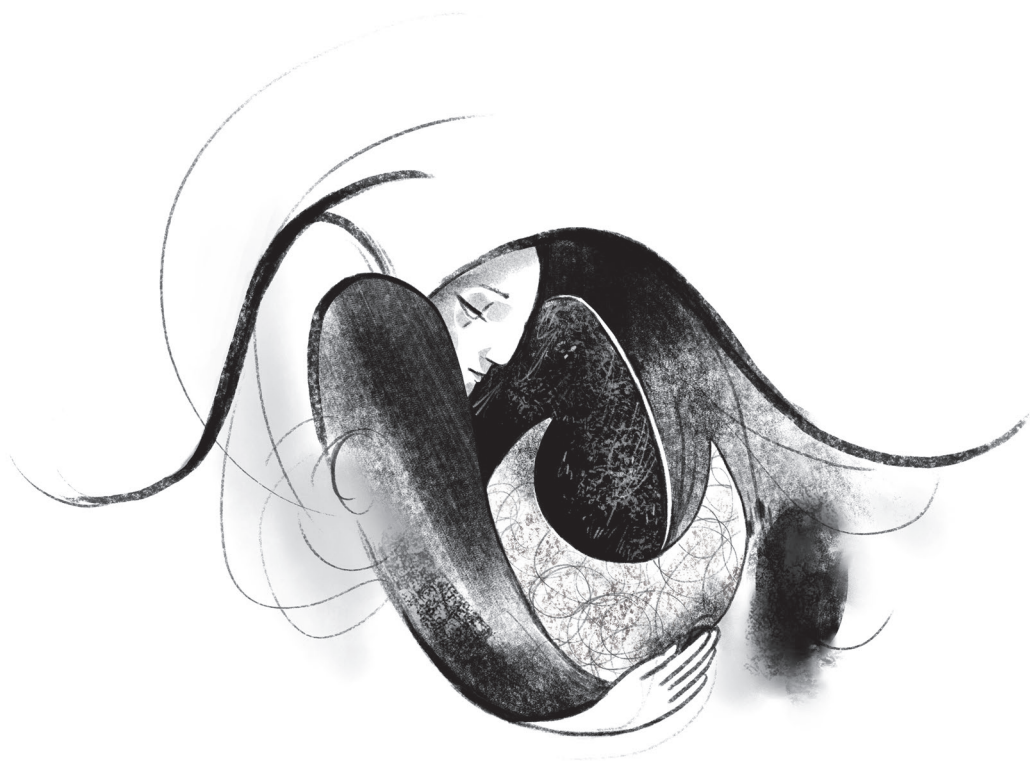
Acı,
Yağmurla küs
Yağmurdan kaçır
Yağmura karşı kanardı

Ölüm en büyük acıydı
Yağmurlar vardı
Ölümünden önce yağardı
Gök bir tufan gibi
İnsanı nefesinden alıp yutardı

Bir de yalnızlıkla gelen yağmurlar vardı
Onları yazmak büyük bir kumardı
Anlatılmazdı çünkü
Anlatılsa büyük kazançtı

Yalnızlık
Yağmura denk
Yağmurdan çok
Yağmura karışıp yağardı

Daha çok sözler yazılacak yağmurlar üstüne
Şiirler, şarkılar belki de
Şimdi
Yeni bir yağmur bekliyorum
Henüz hiç yazılmamış, el değmemiş
Duygulara karışmamış
Bir yağmur
Yalnızca yağmur.

YASEMİN ŞEKERCİ

Kuyunun İçindekiler

Zamanın içinden sıyrılıyorum
Sen ve ben sohbet ediyoruz bir köşede
Geceyi ayağımda sallıyorum
Duymamalı olup bitenleri
Kendimi ortaya koymamı istiyorlar
Halbuki bana ok atmak için bekliyorlar
Durun kaçmam için ferman gerek
Ama buyruklar hep kalmamı istiyor

Neye değerd ki düşüncelerimiz
Küçük dünyamızı kaplayan bir ağ gibiydi
Çırpındıkça kurtulmaya dair ümitlerimiz
Kayboluyordu birer birer
Oysa ne kadar da yakındık gerçeğe
Dokunuyorduk fakat aramızda değildi
Uzakta bir yerde, karanlıkta saklanıyordu
Işığı bizdik, kavuşamıyorduk

Gökyüzündeki muştuyu bekliyor herkes
Ama yağmur toprağa da betona da aynı düşer
Bir kuyu olsam gerek, içime dolsam gerek
Yağmurum kesilirse bilin ki yokum demek

Gazze’de Elifler Kanla Yazılır

ABDÜLMELİK BAYIR

“Her gecikmede bir hayır vardır, derdik şimdiye kadar. Öyle bir hâl aldı ki bu zulüm, ateşkesin geciktiği her geçen günde artık bir ailenin ölümü gizli. Yarın ateşkes başlayacakmış, insanlar arasında git-tikçe yayılır bir meçhul malumat. Ey beyaz-lığını yitiren defter, ateş ne zaman kesildi? Ne zaman bombalar yerine yağmurla kucaklaştık? Artık hiçbir ateşkes yalanı bana umut vermi-yor. Varsa hayata dair tek bir umudum, o da çocuklar, onların masum halleri. Bize, kıyamet kopuyor olsa bile elimizdeki fidanı ekmemizi söylediler. Çocuklar geleceğimizin tek umudu, anlıyor musun ey defter? Onlar ellerimizdeki fidanlar, göğe yükselecek, Gazze’nin şerefini el baş üstünde tutacaklar. Onlar dün toprağa gömülen tohumların filizlenmiş hâlleri, içinde olduğum bu enkazı kaldırıp yarın imar edecekler. Düşman karşısında benden önce Cen-net’e giden ayağıma yemin olsun, vücudum

bin parça olup ayrılana kadar onlar için, taze fidanlar için çalışacağım. Yaşamak da bu değil midir, çocuklar aşkına savaşmak?”

Yıkılan kolonların arasında Nuseyrat’ı seyrederken Ebu Iyde’nin annesi Muna’nın telaşla oradan oraya koşturduğunu fark ettim. Tozlu defterimi cebime koyup harap evlerin arasından yanına vardım:

- Ey Ümmü Muhammed, hayrolsun İnşallah, nedir bu telaşın, Ebu Iyde nerede?

- Ey Abdurrahman, okulun bahçesinde diğer kadınlarla patates haşlıyorduk, Muhammed’im de çocuklarla oynuyordu, bir baktım ki gitmiş. Bu hâlde nereye gider ki?

- Sükûnet ey anne, sükûnet! Başka bir yerde oynuyorlardır, çocuklarla birlikte bakınız.

Muna’yı teskin edip bahçeye gön-derdim. Nerede olduğunu sorgularken çocuklardan biri, Ebu Iyde’nin Selahaddin Caddesi’ne doğru gittiğini söyledi. Diğer gün

derslere başlayacaktık tekrardan, Neda da Bureyc tarafından gelecekti ailesiyle. Ebu İyde çok sevdiği amca kızının geleceğini öğrendiğinden beri zaten heyecandan yerinde duramıyordu. Muhtemelen yolunu gözlemek için Neda'nın geleceği yöne doğru gitmişti. Ardına takılıp Selahaddin'e doğru seke seke gitmeye başladım. Giderken beni görüp yanıma gelen öğrencim Ebu Tayr da bana eşlik etti. Birlikte caddeye vardığımızda Ebu İyde, mücahitler tarafından patlatılmış bir tankın yanında yere oturmuş etrafa bakıyordu. Bizi görünce gülümseyip elini salladı. Yanına vardık:

- *Ey Muhammed, annen telaş içinde seni arıyor, haber vermeden neden geldin buralara?*

- *Ey hocam, yemek yapıyordun, seslendim ama duymadın. Geçenlerde arkadaşlarım da Cennet'e gitmeden önce annelerine haber vermemişlerdi, anneleri çok ağlıyordu. Annem ağlamasın şimdi, ben daha Cennet'e gitmedim. Neda gelecek, yarın okul var, amcalar gelince onlara eşlik edeceğim.*

- *Okulu çok mu seviyorsun?*

- *Hangi çocuk sevmek ki? Hem Neda ilk kez gidecek okula, o da çok heyecanlıdır şimdi.*

- *Olmaz mı, her çocuk okulu sever, onu okula bağlayan illa bir şey vardır. Biliyor musunuz, ben de her okula gittiğimde büyük bir heyecan duyuyordum. Futbol oynamayı çok severdim, okuldaki takımdaydım. Derslerim çok iyi değildi ama futbol oynayabilmek için onları da en iyi şekilde ilerletiyordum. Aksi hâlde babam göndermezdi. Sizin doğduğunuz yıllarda biz Cibaliye'de kalıyorduk, her sabah erkenden çıkıp okula gidiyordum. Büyük Dönüş için yürüyüş düzenleniyordu o zamanlar, gösterilere elimden geldiğince katılıyordum. Bir gün yine yürüyüş yaparken, düşmanın askerleri bize karşı çıktı, bizi dağıtmak istediler. Ancak biz direndik, şimdiki gibi, direnişimiz onları yine sinirlendirmişti. Dayanamayıp bize doğru ateş açmaya başladılar. Mermilerden biri bacağıma isabet etti. Apar topar beni alıp Cibaliye kampına götürdüler. Doktorlar bacağımın Cennet'e gitmesi*

gerektiğini söylediler. Topa vurduğum ayağımla vedalaştım ve beni Cennet'te beklemesini dileyerek uğurladım. O da, senin kolum da bizi bekliyor Ebu İyde.

Üçümüzün de gözü dolmuştu, değneklerimi koltuk altına dayayıp birlikte kampa doğru gittik. Diğer gün için hazırlıklar yapmam gerekiyordu. İlk dersimize elif harfiyle başlayacak, okumaya ve de ilmi kuşanıp mücadele etmeye elifi öğrenerek "Bismillah" diyecektik. En az çocuklar kadar ben de heyecan içindeydim.

Nuseyrat'ta tüm binalar yıkıldığı için ayakta kalan okulda aileler kalıyordu. Biz de bombaların enkaza çevirdiği İzzeddin el-Kasam Camisi'nin ortasında, ayakta kalan kolonların altında derslere başladık. Neda ve ailesi henüz Nuseyrat'a varmamıştı, o koşullarda geç gelmeleri gayet normaldi aslında ama ilk derste Neda'nın da olmasını hem ben hem de arkadaşları, özellikle Ebu İyde çok istiyorduk. Neda gelmeden başlamak zorunda kaldık, gözler ben bende bir dışarıdaydı.

- *Ey Gazze'nin güzel çocukları, güzel ve küçük Müslümanlar, Allah'ın izni ve inayeti, Kasam'ın iradesiyle, hamd olsun ki derslere başlayabildik. Bizler Allah'ın Cennet'ten gelen ve Cennet'e dönecek kullarıyız. Bu dünyaya Allah'ın bizleri daha çok sevmesi, bizlerden razı olması için geldik. O'nun yolunda mücadele etmeye, cihat etmeye geldik. İlk dersimizde elif harfini öğreneceğiz, elif harfi ilminizin girizgâhı ve Müslümanca duruşumuzun sembolü olacaktır. Cihat etmek, elif olmak demektir. Elif olmak, Allah'ı bilmektir. Elif neslinden olan bir çocuk, düşmana karşı dimdik duran, dostuna karşı dosdoğru olandır. İyi bir Müslüman, herhangi bir ilmin erbabı olmak isteyen kişi için elifin manası çoktur. Abdullah Bergusi gibi, Yahya Ayyaş gibi iyi bir mühendis olmak isterseniz, Muhammed Dayf, Ebu Ubeyde gibi iyi askerler olmak isterseniz önce onlar gibi düşmana karşı dimdik duran elifler olmalısınız. Yeri geldiğinde düşmanların tüm işlerini başlarına ykan elif gibi kılıçlar olmalısınız. Sizler Gazze'nin geleceğisiniz,*

şerefimizi ayakta tutacak fidanlarsınız. Büyürken, göğe doğru uzarken elif gibi dik durun ki bulutlara değebilesiniz.

Çocuklar pür dikkat beni dinlerken biri “Abdurrahman baksana!” diye seslendi. Seslenen Şehit Zayid’in oğlu, arkadaşım Cadullah’tı. Derse on dakika ara verdim ve yanına git-tim. Telaş içerisindeydi, yorgun bakan gözleri kanla dolmuştu:

- Ey Ebu Hüseyin, sana ateşkesin ilk gününde böyle bir haber vermek istemezdim.

- Allah hayra çevirsin, güzel dostum. Söylesene, bırakma merak içinde.

- Siyonist köpekler, Bureyc’den gelen bir at arabasını durdurup sorguya çekmişler.

- Yoksa?

- Allah onları kahreleyecektir, el-Amudi aile-sine ateş açmışlar.

- Ey Allah’ım, sen kalplerimize sükûnet ihsan eyle. Ölen yok değil mi? İyiler mi? Ne olur doğruyu söyle Cadullah.

- Aile kurtulmuş ama Neda... Üzülmeye, Allah bize yeter, O en güzel vekildir.

- Allah bize yeter, O en güzel vekildir. O’ndan geldik ve O’na döneceğiz. Güvenmemeli, zalime güven olmaz. Ateşkes yalan dedim size, uymazlar, hainlik ederler dedim. Neda daha altı yaşındaydı, çocuklarla birlikte onun yolunu gözlüyorduk. Söylesene şimdi ben Ebu İyde’ye ne diyeyim? Çocuklar vuslat beklerken ansızın ayrılık geldi. Bu nasıl olabilir?

- Allah en iyisini bilendir Abdurrahman. Gazze’de kavuşmalar zamansızdır. Ansızın gelir vuslat, Gazze’de ayrılıklar da vuslata dahildir.

Ağlayamadım. Ne vaktim ne de gücüm vardı. Çocuklar beni bekliyordu, toparlan-maya çalışıp yanlarına vardım:

- Ey çocuklar, bugünlük bu kadar olsun, sanırım biraz rahatsızım. Elif harfine iyi çalışın, etrafınızda elife benzeyen şeyleri gözlemleyin, yarın birlikte harfi çizmeye çalışacağız. Allah sizinledir, güle güle. Hoşça kalın.

Çocuklar hiçbir şeyin farkında

olmadan, masumiyetlerini kuşanıp çıktılar. Caminin ayakta kalan minberine sırtımı dayayıp yere çömeldim, önce biraz ağlamak geldi içimden, abartmadım, abartamazdım. Cebimden defterimi çıkarıp kendimle konuş-maya başladım.

“Ağlamak istiyorum ey defter. Sanma ki gözyaşlarımla seni ıslatmaktır maksadım, sen gözyaşım ile temizlenmeyecek kadar kir-lisin artık. Hem sen hem de gözlerim. Uçurt-maları vurdular ey defter. Hem de uçuran çocuklarla beraber. İzledik sadece, izlemekle yetindik. Kelebek kadar ömrü olmayan çocuk-lar yazıldı günah defterimize. Şimdi ağlasam ne değişecek, o kadar kan gördük ki bir ömür ağlasak silinmez gözümüzün kiri. Hep sudan medet umduk, susuz kalmış gönüllerimize bir damla ikram edemedik. Gazze, Cibaliye’den Refah’a kadar kanla boyandı. Yıllarca yağsa yağmur, göğün dibi delinse silemez yetim kalmış çocukların matemini. Şimdi hangi yağ-mur temizleyebilir kanla sulanmış caddeleri? Şimdi hangi yağmur söndürebilir bu yangını, hangi damlası ulaşır da bağı yananlara bir nebze metanet olur? Masum bedenlerin celladı olmuşsa bir yangın, onu ancak kendisinden kızgın bir ateş yakabilir ey defter. Her medet yağmur olup yağmalı yüzümüze. Vakit de kalmadı, yarın bugünden yakın. Ateşle kor-kutanın kendi alevinde kahrolması yakındır.”

21 Kasım*

MERYEM ZUREL

Yağmurlu günler ve yağmurlu yürüyüşlerden çok keyif alırım. Bugün üst üste yakalanmayı başardığım yağmur, tam aksine diğer tüm seferlerden farklı olarak darmadağın hissettirdi. Benim için yeniydi, ıslanmış kıyafetlerle su birikintileri arasında hızlıca yürümeye çalışırken yağmuru yok saymaya çalıştım fakat mümkün değildi.

Bir şeyleri düzeltereğim heyecanıyla geldiğim bu yerden yıkılmış olarak geri dönüyorum. Tüm tedbirleri alıp, tüm aksiliklere pay biçmiştim halbuki, ama olmadı... Bunu da düzeltereğim fakat 'her şey'e dahil olmayacak. "Her şeyi düzeltmeye kalkışmanın yok ettiği"ni duymaktan gına geldi artık. Tam da bu söze inat kalkıp her şeyi düzeltmeye çalışmanın umuduyla yerimden kıpırdamaya motivasyon bulmuştum... Her şeyi düzeltmeye kalkıştığım her seferinde, bu kaçınıcı çakılışım işte onu bilmiyorum.

Binadan çıktıktan sonra avluda telefonumun şarjı 20 saniyede yüzde yirmiden sıfıra indi. Zaten ne yapacağımı bilmez bir hâlde kalakalmışken, şarjımın da böyle hızlı bir şekilde bitmesiyle o an gerçekten ortada kalmış gibi hissettim. Sonra yavaş ve takatsiz adımlarla oturabilecek herhangi bir yer aramaya başladım. Üç kez yağmur yemiş ve üşür bir hâlde buradaki herhangi bir kafede oturuyorum. Üsküdar'a buradan sadece minibus ile iniliyor, yollar trafikten dolayı kilit. Başka da bir yol bilmiyorum ve telefonum kapandı. Şimdilik bir yerde oturmak, sakince üzerimden geçen bu hissi sindirmek için zaman ayırmak en mantıklısı olacak.

Her şeyi planlamıştım, bir şeyler yoluna girmiyor, bir şeyler olmuyor. Nasıl oluyorsa ben çabaladıkça hiçbir taş yerine oturmuyor. Vardır bunda da bir hayır diyorum. Vazgeçip gitmemek için, kendime

vardır bunda da bir hayır diyorum tekrar. Ama insan durumun ağırlığını göğsünden atamıyor. Bir de üzerine, o an durup boş koridorun ortasında ağladım çıkmadan önce. Ağladım demek bana her seferinde bir başka yabancı geliyor zaten. Ağzımdan dökülüşü soğuk hissettiriyor kimi zaman. Kendi hata payımı aradım uzun uzun. Bu sefer gerçekten peşinden koştuğum şeyin yüzünü görebilecek gibiydim, çok olacak gibi oldu ama... Belki de acele ettim.

Oldum olası zihnimde düşüncesiz bir an bile hatırlamıyorum. Kafamın içindeki düşünceler o kadar kalabalık bir karmaşaya dönüştü ki, artık seçemiyorum. Bu düşünceler uğultusunda uyuşuk bir hâlde oturdum, çantamda ip buldum bileklik örüyorum. O kadar anlamsız geliyor ki, ne yapacağımı bilmezlikten... Koştum, ıslandım, üşüdüm, düzeltereğimi sandıklarımı ellerimden kayıp kaçırdım, koridorun ortasında ağladım, eve nasıl döneceğimi bilmez bir hâlde kafede salep içip bileklik örüyorum ve bu gerçeklikten iyice uzak hissettiriyor. Normal midir bu saçma hâl?

Üzerime defalarca yediğim yağmur, diğer tüm seferlerden farklı olarak darma-dağın hissettirdi. Acziyeti hissettiren yağmur değildi işte, sadece bugün benliğim darma-dağın olmaya hazır değildi. Darbe yemiş gibiydim ve bu sefer aksine hızlıca kalkıp hemen toparlanmaya çalışmadım. Yığıldım olduğum yere. Tüm bunların üzerine salep içip bileklik örmek garip hissettirdi fakat normal hissetmenin ne demek olduğunu su dolu birikintilere fırlattım çok az önce.

Şarjı doldu telefonumun, kalkmam gerek. Günü bitirmek için kımıldamam gerek. Harita bir sürü seçenek sunuyor, trafik ya da ne kadar aktarma olduğuyla ilgilenemeyeceğim. Rotalardan herhangi birini seçip yürümeye başlıyorum. Akşamla beraber hava

iyice soğumuş, yağmur damlaları kıyafetimde açtığı kanallardan memnuniyetle geçerek içime işliyor. Üşümeme rağmen uzun uzun yürüyecek olmam güzel, yüzüme değen ellerimi üşüten soğuk iyi hissettiriyor.

Vardır bunda da bir hayır diyorum, her şeyi kontrol edemeyeceğimi daha iyi idrak ederek. Bazı şeyler bozuk, bazı sular bulanık kalmalı demek ki bir süre. Işınlanmayı icat etmeyeceklerse neden böyle bir fikri aklımıza soktular isyanıyla yaklaşık bir buçuk saatlik yolumu bitirmeye çalışıyorum. Kasım bölen, taksim eden demekmiş. Bugün “her şey”i bölüp ayırıyorum: Düzeltebileceklerim ve akışına bırakacaklarım. 21 Kasım, çırpınmayı bırakıp akışın ritmini içitmeyi öğreniyorum.

* Arapça kısm kökünden gelen kısim قاسم “bölen, taksim eden” sözcüğünden alıntıdır.

Sulh

MÜMTAZ ÖZLEN

Başını öne eğdi, kasketini komodinin üstünden alıp kel başına geçirdi. Evin kapısını hafif aralık bırakıp yola düştü. Ezan okunuyordu. Camiye yetişeceğinden emindi. Çünkü bu yolları kırkından sonra milim milim ezberlemişti. Camiye, uzunlu kısalı, her sokakta dallanarak büyüyen, devasalaşan ihtimallerin, istikametlerin arasından yirmi beş yıl boyunca hep aynı güzergâhtan gidip geldi. Yolda önünden geçtiği evlerin eski silüetlerini, daha yapılmadan önceki çorak hâllerini anımsıyordu. Oralarda yaşamış, taşınmış komşularını, ahirete intikal eden, cenaze namazına katıldığı arkadaşlarını hatırlıyordu bazen. Bazen hatırlıyordu, çünkü alışmanın insan nefesine zerk ettiği masum gaflet perdesi vardı kalbinde. Otuz beş yaşında yaptırmıştı bu evi. Alaylı bir inşaat ustasına evin planını çizdirmiş, inşaat işçileri getirtmiş, para bulup buluşturmuş, yakın akrabalarından borç almıştı. Evini bitirip ailesiyle yerleştiğindeki sevinci hâlâ tadı damağındaydı.

Öğle namazını eda etti. Tesbihatı hep yolda çekerdi, evin kapısına vardığında biterdi.

Çıkarken aralık bıraktığı kapıdan eve girdi. Evin, iki yaşlı insana yetecek kadar bir bahçesi vardı. Ancak her geçen yıl bahçesi biraz daha daralıyormuş gibi hissediyordu. Deli zannedip durduracak olmasalar, alıp eline metreyi ölçmeyi, hatta duvarı yıkıp sokağın yarısını bahçeye katmayı bile düşünüyordu. Bahçenin köşesine yerleştirilmiş bir masa ve iki sandalye vardı. Yazlarını burada geçirirdi. Eve sadece uyumak için girerdi, çünkü dışarıda sivrisineklerden dolayı uyuyamazdı. İçeri girdiğinde hanımı mutfaktaydı. Selam verdi salondan içeri, artık kim alırsa. Hanımı, “*Aleykümselam, Allah kabul etsin bey,*” dedi. “*Amin,*” dedi içinden. Evin içi soğuktu. Dün akşamki kargaşanın, kavganın, sövüşmelerin bir izi, bir tınısı, bir yanık tütsüsü kalmıştı sanki. Şefika’yı sordu hanımına, bir ihtiyacı var mı diye. “*Ben hallettim,*” dedi hanımı. Şefika, torunuydu. Aklî engelli, kendi halinde bir kızcağız. 16 yaşında. Oğlu ve gelininin dünkü kavgasından ötürü kızcağızı bırakmamıştı hanımı; oğlu belki döver, bir şey yapar diye. Dışarısı esiyordu. Oturma odasına

geçti, kanepeye oturdu, soluklandı. Şefika, misafir odasında kendi halinde eğleniyordu. Tiz ve gür, yarı anlamlı, yarı anlamsız neşeli sesi geliyordu Şefika'nın. *"Bizim aklımız başında da ne oldu?"* dedi içinden. Gözleriyle kendini hayıfladı. *"Ulan gidi! O kadar okuttum, bir dediğini iki etmedim. Bu yaşattığın bize reva mı be?"* Artık içinden taşıyordu düşünceleri, fısıldıyordu. *"Seni o kahve köşelerine giderken kulağından çeke getirecektik evine. Hata bizde! Kahve köşesinde edindiğin arkadaştan ne bekliyorsun? Böyle ayyaş, sarhoş olursun işte!"* İçi, dün oğlunun yüzüne söyleyemediklerinden yanıyordu sanki. Hayalinde oğlunu düşlerle ete kemiğe büründürüp azarlayıp azarlayıp gönderiyordu. Sonra yeni şeyler gelince aklına, oğlunu tekrar düşünce karşısına getirip yeniden azarlıyor, her şeyin düzeliş yuvalarının eski hâline geldiğini hayal ediyordu. *"Eşine, kızcağıza yazık be. Senin gibi bir herifi iki yıl çekti. Her akşam eve geç gelmeler, üzerine sinmiş leş gibi sigara kokusu... Şefika'yla mı uğraşsın, senle mi uğraşsın? Haklı kız, haklı tabii koşup bize gelmeye. Başka nereye gitsin? Yetim, öksüz büyümüş kızı da mahcup olduk senin yüzünden."* Durmuyordu yüreği. Halının desenine dalmış gitmiş, etrafındaki sesleri bile duymaz haldeydi. Oğlunu akşam evden kovduktan sonra uyku tutmamıştı. Sabah namazına kadar evin içinde gezindi. Gelin de bir arkadaşının yanında kaldı. *"Yuvarı yıkmak gerekiyordu artık. Kimseye bu zulüm reva değil,"* diye düşündü. Oğlu boşanmaktan yana değildi. İstemese de mahkemeye gidecekti gelin zaten. Eğer bu işe razı gelmezse mahkeme kararıyla boşanacaklardı. *"Sulh ile yıkılsın ne yıkılacaksa. Kavga dövüşün lüzumu yok,"* dedi. Hanımı yanına gelip, *"Sağır mı oldun?"* diye bağırınca irkildi. Kafasını *"Ne var?"* dercesine uysalca salladı. *"Akşama yemeklik fasulye lazım. İkindiye çıktığında getiriver, olur mu?"* dedi. *"Tamam,"* dedi. Kanepede sağına kıvrıldı. İkindiye kadar kestirdi.

İkinci okunuyordu. Evden çıktı. Kapıyı

yine aralık bıraktı. Yirmi beş yıldır kullandığı herhangi bir yolu seçerek yine camiye gitti. Namaz çıkışı manava uğradı. Manavcı çay ısmarladı. Oturdular, dertleştiler. Dün akşam olan olayların tüm mahalleye yayılacağı ilk durak bu manav oldu. Manav, eşine anlatacak, eşi yan komşusuna, o başka birine... Fasulyesini, birkaç da mevsimi olan meyveden Şefika için aldı. Yola koyuldu. Adımları her geçen yıl daha da yavaşlıyor, daha bir kamburlaşıyordu. Küçülüyordu, büzüşüyordu. *"Olacak olacağına varır. Sulh ile yıkılmalı ne yıkılacaksa,"* dedi içinden.

Gök kurşun rengiydi. Yağmur, kinlenen bir çocuk gibi bulutların arasında bekliyordu sanki. Sonra ilk damla düştü. Peşi sıra üç, dört... Yer nokta nokta olmuştu. Yağmurun içini tutuşundan anlamıştı: *"Sağanak başlayacak,"* dedi kendine. Ve bir anda tüm hiddetiyle sağanak başladı. Cadde üstündeki insanlar kızgın demir üzerine dökülen su tanecikleri gibi kaçışıyor, ıslak toprak kokusu ciğerlerine doluyordu. Kafasındaki o kadar düşünce, o kadar keder de bu sağanakla ıslanıyor, yumuşuyordu sanki. Yağmurun yağması rahatlatmıştı içini. Ama hastaya verilen bir narkoz gibi etkisi geçip silikleştikçe; aynı döngü, aynı keder, aynı koyu efkâr tekrar çökecekti üzerine. Bu hissi, bu yaşına kadar kaç defa yaşadığını o bile saymamıştı. Cadde üzerinden caminin bulunduğu sokağa döndü. Sağanak bastırmıştı. Sokağın kenarlarından logarlara akıp giden yağmur sularına bakarak caminin şadırvanına sığındı. *"Sağanak biraz dinsin,"* diye düşündü. Çeşmenin karşısına abdest alacak insan için konulmuş tabureyi çekti altına, oturdu. Caddedeki kaçışan insanları düşündü. *'Ahir zaman...'* diye geçirdi içinden.

Konfetiyle Gelen Keder

RABİA EGEMEN

A nkara'da hava boğucu. Nemli, gri ve sıkıcı. Gökyüzü, ne ağlamaya karar vermiş ne de gülmeye. Havanın sıkıntısı, Eylül'ün ruh haline de yansımıştı. Sabahın erken saatlerinde uyanmış, valizinin fermuarını sessizce çekmiş ve pencerenin kenarına yerleşmişti. Bu sabah, yağmurun gelip gelmeyeceği sorusu, her zaman olduğu gibi yine aklını meşgul ediyordu. Zihninde her zaman bir belirsizlik vardı. Her ayrılışında geride bir şeyler bırakıyor olduğunu hissediyordu. Ama bu sefer, daha farklıydı. İstanbul'a gidecekti ve içindeki garip his, yağmurun burada kalacağına dair bir hisse dönüşmüştü.

Eylül için yağmur, sıradan bir doğa olayı değildi. Küçükken annesi ona cennette çamaşır yıkamışlar, sonra da ipe asmışlar; işte yağmur böyle yağıyor, dediğinde bir çocuğun saf kalbiyle inanmıştı. Yağmur, onun için bulutların ağlaması ya da göğün gözünden çıkıp, yüzünden süzülüp çenesinden akan gözyaşlarıydı. Küçükken böyle zannederdi. Şimdi ise annesinin son nefesini verdiği

gün başlayan yağmur, O'nun gidişiyle aynı anda başlayan yağmur, gökyüzünden saçılan bir konfeti olmalıydı. Gökyüzüne giden bir yeryüzü meleği hatrına oralarda bir şölen, bir karşılama töreni yapılacak olsa, o meleğin üzerine serpilen konfetilerin muhakkak yere dökülmesi gerekirdi. İşte bu yüzden yağmur, gökyüzünün bir yerlerinde yapılan bir kutlamanın yeryüzüne düşen artıkları olmalıydı. Yeryüzü ağladıkça, gökyüzünde bir şenlik vardı sanki. Zira yeryüzü, kendisi için çok büyük anlam ifade eden insanları kaybettiği vakit ağlamalıdır. Yeryüzü ağlarken, gökyüzünde; o meleğin gittiği yerde aynı anda bir kutlama yapılmalıdır. Bu kutlamada konfetiler atılmalıdır meleğin başından aşağı ve o meleğin yavrusu, orada bir kutlama yapıldığını bilmelidir ki meleğinin gidişinden ötürü mutlu olabilecek birkaç sebep bulsun...

Eylül bugün yağacak olan bu yağmurun başka bir kutlamanın habercisi olduğundan emindi. Bulutlarda bir hazırlık vardı sanki, gidişat yağmaya yönelikti. Uzaktan

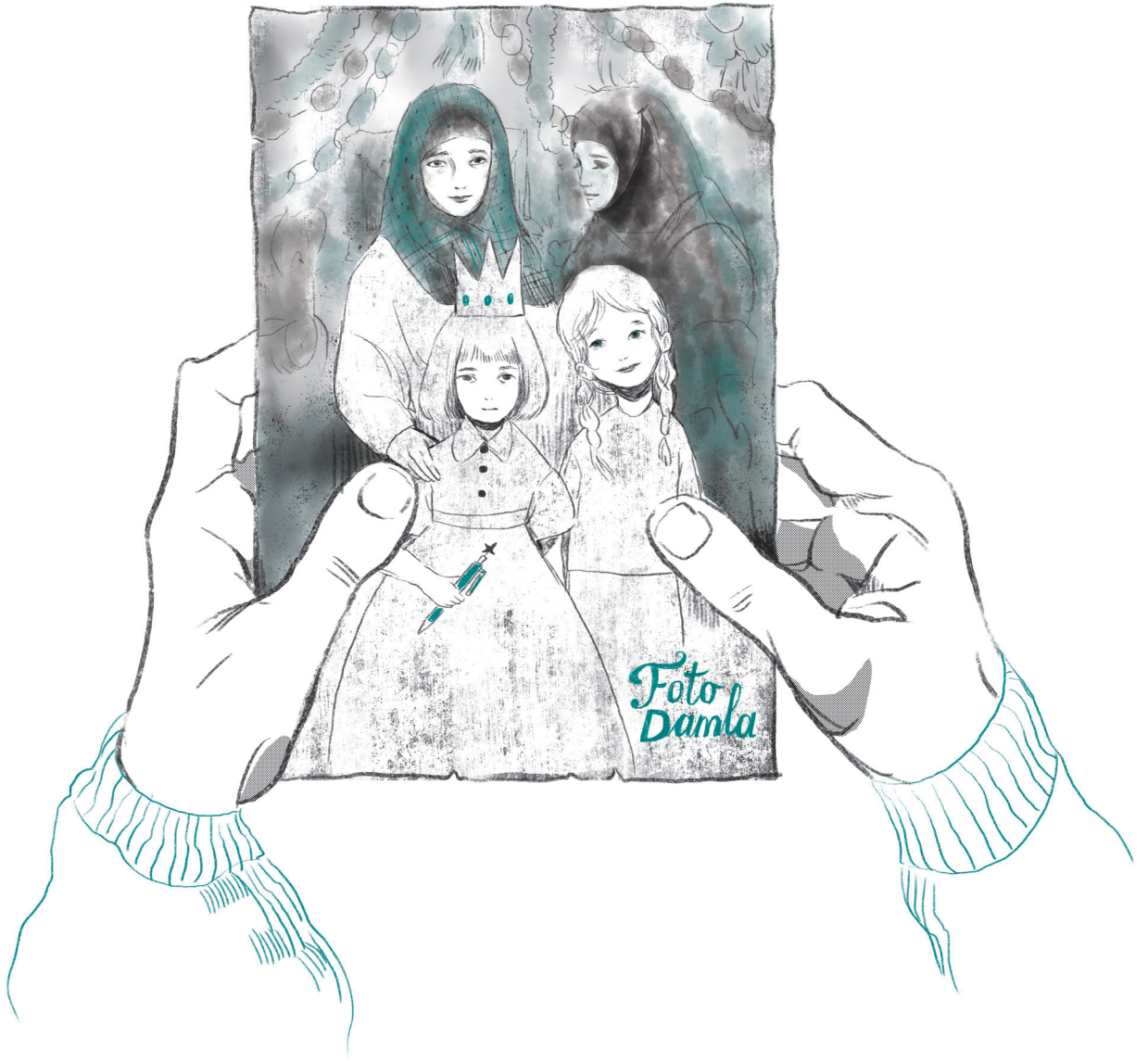
diğer bulutları bekliyorlardı belki. Onlar da gelecek ve ekip ruhuyla işe girişeceklerdi. Sokakları ıslatacaklar, adımları silecekler, çöpleri önlerine katıp bir yerden başka yerlere götürecekler, ağlamayanların yükünü alıp başka diyarlara taşıyacaklar, insanları duvarların arasına veya tentelerin altına sığındıracak ve pek çok kişiyi şemsiyesiz yakalayacaklardı.

Eylül valizini de alıp dışarıya çıktı. Bir an, gözlerini kapattı, tam arabaya binecekken ilk damla düştü. Önce eliyle kontrol etti, sonra yüzünü gökyüzüne çevirdi. Hafif bir gülümseme belirdi dudaklarında. “*Tam zamanında,*” diye mırıldandı. Kafasını kaldırıp, yüzüne yapışmış saçını gözlerinin önünden çekip, gökyüzüne bakıp gülümsedi, birkaç yağmur tanesinin dudaklarından içeri süzülmesine izin verdi. Yağmurun damlalarını dudaklarında hissetti. Ne akan rimelini ne ıslanmaktan rengi koyulaşmış bluzunu ne de bozulan saçını önemsemiş; hiç olmadığı kadar sevdi saçını o an. Hiç olmadığı kadar güzel bir kadındı o, küpelerinin ucundan sular omuzlarına damlarken.

Eylül, arabasına binmeden önce bir süre daha bekledi. İstanbul’a gitmesi gerektiğini biliyordu, ama içindeki o garip duygu, gitme kararı almakla birlikte, Ankara’yı terk etmek istemediğini de belli ediyordu. Sanki burada, bu gri gökyüzü altında, göğün ağlamasında kendi acılarından da bir parça vardı. Düşüncelerinin içinde kaybolmuşken, birden birinin sesiyle irkildi. “*Eylül!*” diye seslendi tanıdık bir ses. O sesi tanıyordu. O sesi özlüyordu. Bir an için zaman durdu. Yağmurun sesi, şehir gürültüsü, taksinin motor sesi. Hepsisi arka plana itildi. Sadece o ses kaldı kulaklarında.

“*Anne,*” diye fısıldadı Eylül, sesi biraz sarsılarak. Annesinin yüzü bir anlığına

belirdi. Gözlerini ovuşturup tekrar baktığında kimse yoktu. Oysa az önce, annesinin yüzünü gördüğüne yemin edebilirdi. Kalbinin en derinlerinde bir yer sızladı. Annesi gitmişti ama sesi, hatırası, sevgisi hâlâ buradaydı. Eylül duraksadı, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Yağmur, hiç durmayacak gibi yağarken, o da ilerlemeye devam etti. İçindeki huzursuzlukla, gitmekle kalmak arasındaki o ince çizgide yürüyordu. İstanbul’a gitmek, yeni bir hayat demekti belki de. Ancak içindeki garip his, bir yandan geçmişin ona bağladığı zincirlerin hiç kopmayacağını, ne kadar kaçarsa kaçsın, bir şekilde geçmişin kendisine yetişeceğini söylüyordu. Buradan gitmesi gerektiğini düşündü yeniden. Belki de gerçekten yeni bir başlangıca ihtiyacı vardı. Ancak içindeki o his, bu şehrin onu bırakmadığını söylüyordu. Belki de gitmek, her zaman en iyi çözüm değildi. Kaçmak yerine kalmak, yüzleşmek, geçmişin gölgesiyle birlikte yaşamayı öğrenmek gerekiyordu. Bir serçe hızla geçti önünden. Küçük, titrek ve ıslanmış. Birkaç metre ötedeki kaldırımlardan birine kondu. Tüylerini kabartarak hafifçe silkelendi. Önce durdu, etrafa baktı, sonra tekrar havalandı ve yakınlardaki bir pencere pervazına kondu. Yağmurun azaldığını fark etti, sokak lambalarının altına düşen damlalar artık daha seyrek. Gözlerini gökyüzüne çevirdi, bulutların arasından beliren soluk bir güneş ışığı yüzüne vurdu. “*Ankara beni bırakmıyor,*” diye mırıldandı. “*Bu şehirden gitmem gerekmiyor,*” dedi kendi kendine. “*En azından şimdilik*” ve yeniden başlayan hayatına burada, bu gri şehirde devam etme kararı aldı. Son bir kez serçeye baktı. O da hâlâ oradaydı. O da gitmeye hazır olduğunda, uçacaktı. “*Bugün gitmeyeceğim,*” diye mırıldandı. Ama bu, hiç gitmeyeceği anlamına gelmezdi.

Yağmurla Gelen

ŞEYMA ERGÖKTAŞ

Yağmurlu ve kasvetli havaları pek seven Belkıs Hanım, bu gri atmosferin verdiği melankolik zevki, eski aile albümlerine bakıp geçmiş yad ederek taçlandırır. Geceden bu yana dinmek bilmeyen yağmur, bölgeyi uzun bir süre etkisi altına alacak gibiydi. Böylesine tekinsiz bir havada çat kapı gelecek bir misafir de söz konusu olamayacağına göre, bu sabahı keyifli bir miskinlikle geçirip, rehabetin nadiren bıraktığı tadını çıkarabilirdi. Disiplinliydi Belkıs Hanım. Sert ve mükemmeliyetçi bir anne tarafından büyütülmüş olmamasına karşın öyle görünmeyi sever, annesinden her bahis açıldığında alt dudağını ısıırıp, başını iki yana sallayarak onun nasıl da zor ve memnun edilmesi güç bir insan olduğunu lisan-ı haliyle ima ederdi. Rahmetli anneciğinin kemiklerinin sızladığını hiç hesaba katmazdı zirâ tahminince o da öylesi kimselere daima gıpta etmişti. Kendisi olamamıştı. Daima azla yetinen, kolay ürken bir kadıncağz olarak yaşayıp girmişti kabre. Şükür ki hülyası kızında hayat bulmuş,

nasıl olduysa olmuş, kızı Belkıs halk tabiriyle hükümet gibi bir kadın oluvermişti. Sebe Melikesi'nden el almışçasına bir asalet içinde bulunmaya gayret gösterirdi daima. Bu kendinden menkul asalet zaman zaman onu yorar, değer miydi bu yola girmeye, alelade, sevenlerinin pek doğal pek sevimli, düşmanlarının ise en fazla cahil ve sıradan bulacağı bir kadıncık olamaz mıydım ah diye esef etmesine sebep olurdu. Gelgelelim bu düşüncesi uzun sürmez, seçkinlik inancı ve çabasının kendisine verdiği yaşamsal lezzetin her zahmete değdiğine bir kez daha itikad getirirdi.

Kahvaltı bulaşıklarını tezgahta öylece bırakıp salona geçmişti. Bundan sebep içinde bir hoşnutsuzluk hissetmiyordu, ancak Belkıs Hanım öyle inanırdı ki bir şeyin melekeye dönüşebilmesi için insan dört duvar arasında, yapayalnızken bile o şeye sahipmiş gibi davranmalıydı. Eskiler boşuna “*İmân yalnızken ne yaptığıdır*” dememişler neticede. O sebepten yüzüne hoşnutsuz ve huzursuz bir ifade takınarak oturdu tekli koltuğa. Oturmadan

gerekli hazırlığı yapmıştı. Kokulu mumları, orta şekerli kahvesi, limonlu suyu, olmazsa olmaz bitter çikolatası ve aile albümleri ile şöyle bir geçmişe uzanmaya hazırdı Belkıs Hanım.

Kalbi heyecanla çarptı aniden. Nasıl da unutmıştu öyle ya, en sonki ziyaretinde meteorolojinin yağmurlu hava öngörüsüne binaen, ablasından çocukluk resimlerinin bulunduğu albümü rica etmiş o da kırmamış vermişti. Düzen konusunda oldukça hassas olduğu için eve gelir gelmez diğer albümlerin yanına katmış sonra da unutup gitmişti. Büyük bir heyecanla eline aldı albümü. Önce bir yudum su, bir yudum kahve sonra, sonra bir yudum daha kahve, bir parça bitter yapıştır damağa, evet; şimdi açabilirdi albümü.

Yeşil kapaklı albümün ilk sayfaları ailenin çocuklarının bebeklik resimlerine ayrılmıştı. Hazırlıklı çekildiği aşikâr olan resimler olduğu gibi, kendi doğal akışında, aniden çekildiği belli olanlar da vardı. Erkek kardeşinin babanneleri ve annesi tarafından leğende yıkanırken çekilmiş olduğu bir resim çarptı gözüne. Adeta insanların gözüne gözüne sokmak istemiş gibi diye düşündü. *“Tövbe estağfirullah, eskilerde de hiç mahremiyet anlayışı yokmuş canım.”* diye söylenerek imha etmek üzere bir çırpıda albümden çıkardı fotoğrafı. Fotoğrafın tek rahatsız edici tarafı erkek kardeşinin beden mahremiyetinin yok sayılması değildi. Belkıs Hanım, kendisine itiraf edemese de onu rahatsız eden esas şey, annesi ve rahmetli babaannesinin döküntü ve sakil halleriydi. Bebek üşütmesin diye adeta hamama çevrilen sıcacık oda, kadıncıkları bunalttıkça bunaltmış, saçları terden alınlarına yapışmış, elbise yakaları ıpslak olmuş canhıraş hâlde oğlanı yıkıyorlardı. Zarafetten, letafetten, Belkıs Hanım'ın uğruna bir ömür feda ettiği asaletten öyle uzak bir halleri vardı ki, doğrusu buna tahammül edebilmesi

mümkün değildi. Albümün diğer sayfalarında da aynı tahammülsüzlüğü gösteriyor, acınası ve biçare gözükükleri hemen hemen her resmi, söylene söylene yerinden edip buruşturup bir köşeye fırlatıyordu. Ablasının fark edeceği ve sitem edeceği düştü aklına. Kıvrak zekâsıyla buna da bir çözüm bulmakta gecikmedi. O fotoğrafları son derece samimi ve doğal bulduğunu, bu sebepten de kendisine ayırdığını söyleyecekti. Ar ettim ura dönüştü yaktı sinemi de kaldırıp attım diyemezdi ya... Düzmecelele dolu, öz elleriyle ve itinaıyla yazdığı kişisel tarihi, çizdiği sahte tabloyu tekzip eden resimler Belkıs Hanım'ı oldukça rahatsız etmiş ve en nihayetinde bitap düşürmüştü. Arkasına yaslandı. Bir yudum su, bir yudum kahve bir yudum daha kahve... Biraz sakinleşmişti. Ne iyi olmuştu da akıl etmişti bu albümü istemeyi. Yatarken dahi parmağından çıkarmadığı, altıgen şeklinde olup ortasında yeşil bir zümrüt bulunan vintage yüzüğünü serçe parmağından çıkardı, diğer elinin serçe parmağına taktı. Bu yüzük bile öylesine değildi. Merhume Ayşe Şasa'nın ince uzun parmaklarının zarafetini nasıl da vurguluyor onun mümtaz aksini nasıl da destekliyordu. Bir resminde tesadüf etmiş, görür görmez hayran kalmış ve hemen o gün, serçe parmağına uygun bir yüzük temin etmişti. Belkıs Hanım işini riske atmaz, gaye edindiği bir şey için yapılması lazım gelen her ne varsa itinaıyla yerine getirirdi. Bu, ona sıkıntı ve zahmet veren bir türlü alışamadığı serçe parmak yüzüğü bile olsa...

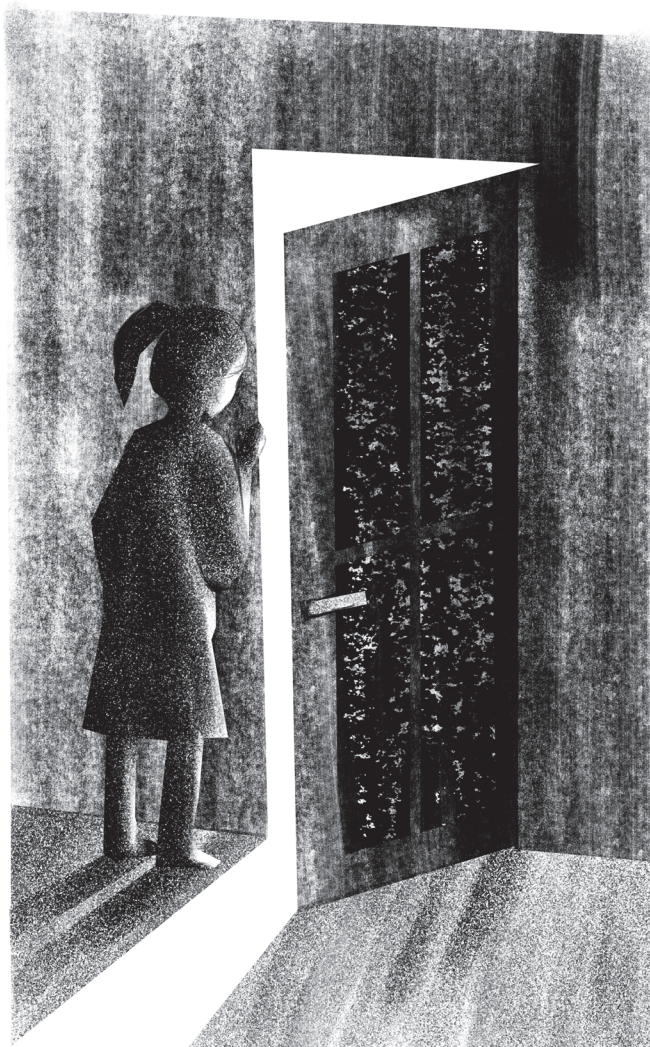
Ağır ağır doğruldu oturduğu yerde. Albümü önündeki sehpadan aldı ve kucağına yerleştirdi tekrardan. İlerleyen sayfalar kaçan keyfini yerine getirmişti zirâ kendisiyle ablası büyüyor ve ailenin çehresi yavaş yavaş da olsa değişmeye başlıyordu. Annelerinin başörtüsünü bağlayış şekli değişmişti mesela. Daha modern bir hâl almış, okula giden ve

arkadaşlarının annelerinin başörtüsülerini gören kızlarının heveslerini kırmamış ve daha canlı renklerde başörtüler tercih eder olmuştur anneciği. Keyfi yerinde ve kıvanç içinde sayfaları dolaşılıyor, nihayet albümden çıkarması gereken kara leke mesabesinde olan resimlere denk gelmiyordu. O günlere erişmişlerdi belli ki. Ansızın bir kare dikkatini çekti. Gözlerini kısıtı ve yaklaştırdı resmi kendisine... Bir dakika. Fotoğrafi albümden çıkarması gerektiği zirâ resimlerin üzerindeki jelatin yer yer bulanık hale getiriyordu resimdeki yüzleri. Eline aldı ve yaslandı arkasına. Neydi onu bu denli huzursuzlaştıran?

On ikinci yaş gününe ait bir fotoğraftı bu. Görür görmez hatırladı. Kutlanılan ilk doğum günüydü çünkü. Resimde onun kalbini acıtan, ağzının kurumasına sebep olan, soğuk soğuk terleten bir ayrıntı vardı fakat ne olduğunu kavrayamıyordu. Tek tek resimdeki çehreleri inceleyip onlar üzerine belleğini kurcalayacaktı ki aniden anımsadı, hissetti, bildi ya da ne denirse buna. Tepeden inme bir surette belleği yüzüne çarptı bu elem verici hatırayı. Aycan'dı onu soğuk soğuk terleten. Mahalleden arkadaşındı. Belkıs Hanım ona katlanamıyor fakat kızcağızın elle tutulur bir kabahati olmadığı için de kaldırıp atamıyordu. Onda annesini hatırlatan bir şey vardı. Zaman zaman “*Annemin kızı ben değil de o olmalıydı*” diye düşünürken bulurdu kendisini. Aynı özensizlik aynı utanç verici doğallık Aycan'da da vardı nitekim. Doğum günü sabahı arkadaşlarını kapı kapı dolaşıp evlerine davet ederken, onlara Aycan'ı çağırmadığını, doğum günü partisini ağızlarından sakın ola ki kaçırmamalarını sıkı sıkıya tembih etmişti. Onlar da peki demişlerdi zira Belkıs'ın bu tuhaf hallerine alışkındı çocukcağızlar. Fakat ne olduysa olmuş Aycan davetten haberdar olmuştu. Çalan zile şevkle koşan Belkıs'ın kapıda Aycan'ı görünce rengi atmış ve

duygulardansa, en önce utanç gelip çöreklenmişti yüreğine. Belkıs utanmış, hicabından kekelemeye başlamıştı. Aycan da mahcuptu. Son anda haberi olduğu için Sebe Melike-si'nden izler taşıyan Belkıs'a layık bir hediye getirememiş, çözümünü ise en sevdiği kalemini bir yaş daha aldığı için Belkıs'a armağan etmekte bulmuştu yavrucağı. Belkıs'ın alı al moru mor hâlini neye vehmetmiş olacaktı ki telaşa kapılıp hediyesi olan kalemi hemen kapı eşiğinde verivermişti. Ya Rabbi! Annesi işte hemen hemen Aycan yaşlarda, Aycan gibi kara kuru, ahu gözlü bir kızcağız olsaydı o da bunu yapmaz mıydı? Tam da bunu yapardı. İstenmediği yere gitmeyecek kadar gururlu olamadığı gibi pervasızca gidip aldırış etmeksizin gönlünü şen etme gamsızlığını da gösteremezdi. İnsana kendisini nasıl da gaddar ve merhametsiz hissettirirlerdi ah! Böylesi insanlar ne ağır bir yük olmuştu Belkıs Hanım'ın gönlüne. Hem de uzun bir ömür müddetince... Gözleri sızlıyordu Belkıs Hanım'ın. Devam edemeyeceğini anlayıp, titreyen elleriyle albümü kapatırken gözü, yağmurun seyrini oturduğu yerden rahatlıkla takip edebilmek için perdesi çekilen pencereye takıldı. Şaşılacak bir şey olmuş, daha günlerce sürer diye düşünülen yağmur dinmiş, yerini insana umut aşılayan ve diriliş hissi veren harika bir toprak kokusuna bırakmıştı.

Olanla Ölmüşe Çare Yok - Mu?*

ZEYNEP RABİA AKTÜRE

*I have a feeling that your time's running short
For those that fear don't want you here
Esther Marrow - Peaceful Man*

“**H**ep öldürmenin kötü bir şey olduğuna inandırıldık...” dedi Topaç elindeki bıçağı adamın boynunda gezdirirken. “Tuhaf şey...” dedi. “Öldürmek kötü’dür diyenler en azılı seri katiller oysa... Katil olmak sadece adam öldürmekle mi oluyor?”

Bir kahkaha attı. “Demek ki daha seni tanımamışlar... Senin gibi bir p.i...”

Topaç, Davut’un karşısındaki sandalyeye ters otururken “Polisler hâlâ beni arıyorlar...” dedi. Bir yandan parmağıyla bıçağın keskin yerlerine dikkatle dokunuyordu.

“Ben her gece ölürken neredeydiler?”

Sorunun cevabını Davut biliyor-muş gibi ona baktı. “Ancak kalbi durursa, nefes alamazsa... Ölür sanıyorlar... Bir insanı...” Bıçağı öptü. “Ben her gece çığlıklar atarken... Ve yalvarırken... Ve kaçtığımda... Yardım istediğimde... Ölmüş değil miydim?”

Topaç, Davut’un korku dolu bakışlarını yakaladı. “Ah, Davut...” dedi ters oturduğu sandalyede başını sağa yatırıp ona gülümseyerek bakarken. “Korkunca ne de güzel görünüyorsun... Gel beni öldür diyorsun sanki.”

Biraz bekledikten sonra hışımla ayağa kalkıp bıçağı çekti.

“Gel beni tam şu an öldür diyorsun...”

Davut bağlandığı sandalyede aceleyle çırpındığında Topaç gülmeye başladı. “Şşş...” dedi ona eğilip sağ işaret parmağını ‘sessiz ol’

manasında dudaklarının üstündeki kumaşa bastırırken. “Merak etme... Ben senin bize çektiğin gibi acı çektiirmeyeceğim sana... Bir saniyede bitecek hepsi...”

Bir iç çekti Topaç. Annesini hatırladı. Parmaklarıyla saçlarını taradı.

“Yağmur başladığında...” dedi.

“Bereket gelecek... Çünkü ne demek istediğimi onun gibi anlamış olacaksın.”

-

“Anne,” dedi Tuğba, annesi saçlarını tararken. Aynadan ona baktı. Annesi güzel, pek güzel bir kadındı. Siyah düz saçları, beyaz bir teni, uzun ve ince kaşları vardı. Ama bu güzelliğine tezat olarak hep mutsuzdu. Tuğba, eskiden, 7-8 yaşlarında iken bundan hep kendisinin sorumlu olduğuna inanmıştı. Büyüdüğünde, yani 10 yaşında iken, 2 gün önce, annesi ona hiçbir şeyin onunla ilgili olmadığını söylemişti. Bu biraz tuhaftı, doğum günü pastasına bakarken yüreктen inandığı suçluluk duygusu uçup gitmişti. Ama hala aklını kurcalayan şeyler vardı. Mesela, annesi neden hep mutsuzdu? Neden hep az konuşurdu? Aynadan biraz korku, biraz merak dolu gözlerle tekrar annesine baktı. Annesinin kendisini sezdüğünü biliyordu, ama kızına bakmadı. Saçlarını okşadı.

“Ne sormak istiyorsan sor,” dedi biraz anaç biraz da sert bir tavırla. Annesi ona hep farklı gelmişti. Okulda gördüğü arkadaşlarının annelerinden çok farklı bir kadındı o. Bir kere çok korumacıydı, çok netti, ne istediğini bilirdi, bazen çok kaba olurdu.

Bazen annesinin hissetmediğini, bu yüzden gerçek olmadığını, hatta Tanrı'nın ona anne kılığında bir robot gönderdiğini sanırdı Tuğba. Bazı geceler yatakta annesinin kısmına gider, ona yakından bakar, cildinin gerçek mi yoksa bir lastikten mi olduğunu anlamaya çalışırdı. Bu anlarda annesinin gözleri daha sık oynardı göz kapaklarının altında, ama asla uyanmazdı. Uyanmadan evvel garip bir ses çıkarır, Tuğba o zamanlar hemen kendi kısmına çekilir ve uyuyor numarası yapardı. Bu anlarda annesi Tuğba'ya bakar, *"Kötüler her zaman kazanır kızım,"* derdi. Tuğba'nın kalbi çok hızlı atardı. *"Benim annem kötü bir kadın mı ki?"* diye düşünürdü sabaha kadar. Oysa kötü bir insan değildi annesi. Her akşam sokaktaki hayvanları beslerdi. Bazen parası olmazsa borç yaptırır, yine de onların ve Tuğba'nın karnını doyururdu. *"Gidecek kimsesi olmayanlara her zaman yardım et,"* derdi annesi. Bunu derken elleri otomatikman vücudunu sarardı. *"Ve sorumlu olduklarını asla aldırma, yani, bırakma..."*

Tuğba annesinin gözlerini üzerinde hissederken *"Şey..."* dedi biraz utangaç bir tavırla.

"İyi bir insan olsam ve kaybetsem bile, kazanmış olmaz mıyım?"

Annesi saçlarını taramayı durdurdu. Dudakları ince bir çizgi halini aldı. *"Olmazsın,"* dedi net bir tavırla. Sonra ekledi: *"Ancak kendini kandırırsın."* Saçlarını daha hızlı taradı. Kapı çaldı.

"Burada bekle. Hiçbir yere ayrılma. O sesi duyarsan nereye saklanacağını biliyorsun."

Annesi ayağa kalktı ve Tuğba saklanacağı yerin yakınına gitti. Diken üstünde beklemeye başladı.

"Büşra'm, müsait misin? Daraldım şu namussuzdan, iki çift lafetmeye geldim."

Gelen komşu Nilgün teyze idi. Tuğba tekrar yerine oturdu. Annesinin *"Gel"* dediğini duydu sadece. Gözleri doldu. Bir an görünür

bir an görünmez olmaktan çok yorulmuştu.

"İlaçlarını aldın mı?" dedi Nilgün.

"Aldım. Paranın yarısı ona gitti zaten." dedi annesi Nilgün ile salona geçerken.

"Ne yapacaksın diğer ihtiyaçlarını?"

"Yemeği suyu bir şekilde hallederim de... Tuğba'nın okul masrafları çok fazla."

"Al okuldan, boş ver."

"Aptal aptal konuşma." dedi annesi hızla. Nilgün cevap vermedi. Tuğba annesinin okul konusunda ne kadar takıntılı olduğunu bilirdi. Zaten, bu yüzden tüm derslerinde birinciydi.

"Tuğba konusunda sadece sana güvendiğimi biliyorsun."

"Afedersin," dedi Nilgün. *"Bir anlık boşluk, ağzımdan kaçtı işte."*

"Tut da kaçmasın."

Sonra fısıltıyla bir şeyler konuşmaya başladılar. Tuğba annesinin Nilgün geldiğinde yanlarında durmasını istemezdi. Hiç de izinsiz durmamıştı bugüne kadar. Ama o an bir şey oldu, içi kıpraştı. Sessiz adımlarla salonun kapısının önüne geldi.

"Neden bu kadar fazla kestir?" dedi Nilgün. Bir kapağın çevrilme sesini duydu Tuğba. Sonra annesinin bir *"of..."* dediğini.

"Neyi kafana taktın?"

"Aynı şeyler... Aslında iyiyim. Bir anlık alışkanlık, bıçağı görünce dayanamadım, kesiverdim."

"Dayan da kaçmasın." dedi Nilgün öfkeyle.

"Yarın Tuğba'yı okula götürebilecek misin?"

"Evet de," dedi Nilgün merakla. *"Senin yarın ne işin var anlamadım."*

"Bir iş buldum. Görüşmesine gideceğim."

"Ya görürse seni?"

"Görürse görsün... Yapamaz bir şey... Polise kaçarım."

"Sanki seni koruyacaklarmış gibi..."

"En kötü eve gelirim, kilitlerim kapıyı bacayı. Yedek sende zaten. Kapıyı tıklatma. Daha fazla korkuyla yaşayamam. Açarsın kapıyı, bırakırsın

Tuba'yı... İlk sen gir ama."

"Tamam... Kontrol eder sokarım kızı içeri."

"Senin okuma yazman var mıydı?"

"Var da ne alaka şimdi?"

"Ne bileyim, merak ettim."

"Ne garip kadınsın..."

-

"O gün hayatımın en kötü günüydü," dedi

Tuana karşısında oturan, ondan yaşça epey büyük adama bakarken. Limonatasından bir yudum aldı. Ona da bir soda ısmarlamıştı.

"Ablam içeri girdi, babamın intihar ettiğini gördü. Bir de mektup bırakmış geriye. Bana okutmadı tabii ablam. O mektup hâlâ onda durur."

Adam pek empatik şekilde Tuana'ya baktı. Tuana gözlerini kaçırdı. Kendisine acınılmasını istemediğini belli eder şekilde "Boşversene..." dedi. "Olanla ölmüşe çare yok... Ne diyorduk?"

"Yok mu?" dedi adam, Tuana'ya bakarken.

"Var mı?" dedi Tuana.

"Var..." dedi adam. "Birbirini dinlemek, anlamak, paylaşmak..."

Tuana gülümsedi. Adam da.

"Biliyor musun," dedi Tuana. "O günden sonra çeşitli işlerde çalıştım... Hiç istemediğim işler yaptım. Annem yurtdışında başka bir adamla evli olduğundan ablama emanettim ama, ablam bana pek iyi bakmadı... Okulu bırakmak zorunda kaldım. Bakma, ablam da pek iyi değildi... Sonra, bir gün ablamın kapısına gittim. Ona yaşadığım acılardan bahsettim, neden bana sahip çıkmadığını sordum... Geleceği çok parlak bir çocuk olabilirdim, ama ben sadece geceleri eve yorgun argın işten dönerkenki zamanlarımı hatırlıyorum."

"Çok üzgünüm," dedi adam. "Ne zaman konuştun?"

"Dün gece," dedi Tuana. "Ona dün gece emanetin ne kadar önemli bir şey olduğunu anlattım."

"Sence anladı mı?" dedi adam bakışlarını Tuana'nın gözlerinin içine çevirirken. Tuana

gülümsedi, biraz gözleri doldu.

"Anladı," dedi. "Ama bazen geç anlamaman hiçbir önemi yoktur. Ama yine de, biliyorum, anlattıklarımı hayatının sonuna kadar unutamayacak."

Tuana'nın gözünden bir damla yaş süzülürken adam ona bir peçete uzattı.

"Ne yaptın seni anlaması için? Sadece konuştun mu?"

"Evet..." dedi Tuana peçetesini katlayıp bir kenara koyarken. "Garip değil mi?"

"Evet... İnsanlar çoğunlukla konuşmaktan anlamazlar."

"Katılıyorum... Ama sadece evine gittim, karşısında ağladım, anlattım ve merak ettiğim birkaç şey sordum. Sonra daha iyi hissetmeye başladım, bence o da daha iyi hissetti."

"Hayatıma girdiğinden beridir ben de kendimi daha iyi hissediyorum."

"Daha bugün tanıştık, şaşılsın," dedi Tuana. Gülüştüler.

"Bunu sadece bir kez daha yaşamıştım," dedi adam. "Bir kadında."

"Sonra noldu?"

"Eh... İşler pek istediğim gibi gitmedi. Beni aldattı. Başkasından çocuğu oldu. Tabii o zamanlar gençtim... Saflık işte. Şimdi olgunum, insanları daha iyi anlıyorum."

"Beni de anlayacak mısın?"

"Elbette... Gel bana geçelim. Ağla, içini dök..."

"Kadının ismi neydi?" dedi Tuana, gözleri dolu dolu adama bakarken. Adam bir an tereddüt etti, sonra cevap verdi.

"Büşra," dedi. Sonra ayağa kalktı. "İkramın için teşekkür ederim ama bugün benden olsun... Kapının önünde bekliyorum." Masadan ayrıldı.

"P... a bak," dedi Tuana. "Aldatmış mış..."

* Tuğba'yı anlamak istiyorsan Farazi ve Kayra'nın "Tutmayan Kuponlarım Var"ını dinlemelisin.

Rahmet, Gazap ve İlham

ABDULLAH KOÇ

*Bu yağmur, bu yağmur, bu kıldan ince,
Nefesten yumuşak, yağın bu yağmur.
Bu yağmur, bu yağmur, bir gün dinince,
Aynalar yüzümü tanımaz olur.*

Necip Fazıl Kısakürek

“Onların üzerine müthiş bir yağmur indirdik; önceden uyarılmış olanların yağmuru ne korkunç oldu!” (Neml 58)

Yağmur, bazen bir rahmet, bazen bir uyarıcıdır. İlahi gazabın bir tezahürü olarak indirilen yağmur, toplumların hatalarından dönmeleri için bir ikazdır. Bu tür bir yağmur, yıkıcı olduğu kadar öğreticidir; insana sınırlarını ve hatalarını hatırlatarak Allah'ın kudreti karşısındaki acziyetini gösterir. Kur'an-ı Kerim'de ve diğer kutsal metinlerde yağmur, kimi zaman helak edilen kavimlerin üzerinde bir ceza olarak tasvir edilir; bu da adaletin ve ilâhî gazabın eş zamanlı bir tecelisini yansıtır. Kimi zaman bir ibret unsuru olarak bahsedilse de yağmur hadisesi genellikle yeryüzünün canlılığını idame ettirebilmesi için Allah tarafından lütfedilen bir

rahmet olarak görülmüştür. Nitekim Allah Resulü bir Hadis-i Şerif’inde şöyle buyurmuştur: “Allah’ım, bize yardım eden, içimize sinen, ferahlık veren, bol, yararlı her tarafı sulayan bereketli bir yağmur ihsan eyle. Allah’ım bizi yağmurla sula, bizi ümitlerini yitiren kimselerden eyleme. Allah’ım! Kullarda öyle bir sıkıntı öyle bir darlık var ki senden başkalarına arz edemeyiz.”

Farklı kültürlerde ve dinlerde de yağmur, derin sembolik anlamlar taşır. Antik Yunan’da Zeus’un yağmuru bereket ve güçle ilişkilendirilirken; Hinduizm’de yağmur Tanrısı Indra, hayatın devamlılığını sağlar. Benzer şekilde, Afrika’nın bazı kabilelerinde yağmur, toplumsal ritüellerde barış ve birliğin sembolü olarak görülür. Şamanizm’de de yağmur hemen her zaman doğaüstü güçlerin bir temsilcisidir. Orta Asya şamanlarında Tanrı’nın en büyük armağanlarından birisi istenildiği zaman yağmur yağdıran bilen “Yada Taşı”dır. Tanrı bu taşı büyük kamlara lütfetmiştir. Tüm bu inanışlar, yağmurun yalnızca bir doğa olayı değil, manevi bir bağlayıcı ve öğretici olarak algılandığını gösterir. O, insana hem varlığını

hem de sınırlarını hatırlatır. Bereketle dolu yağmur taneleri, bir toplumun dirliğine vesile olurken, uyarıcı bir yağmur da insanlığın yanlışından dönmesi için bir çağrı olabilir.

Eski Ahit'in Tesniye bölümünde şöyle geçer: *"Ve vaki olacak ki, eğer Allah'ımız RABBİ sevmek ve bütün yüreğinizle ve bütün canınızla ona kulluk etmek için bugün size emretmekte olduğum emirlerimi iyice dinlerseniz, o zaman buğdayını ve yeni şarabını ve zeytinyağını toplayasın diye diyarınızın yağmurunu, ilk yağmuru ve son yağmuru vaktinde vereceğim."* Yağmur, burada Allah'a hakkıyla kulluk etmenin mükafatı olarak ilahi kattan bir hediyedir. Hristiyanlık inancında da yağmurun yağması duaların kabul olduğu anlamını taşır.

Edebiyatta ve Sanatta Yağmur

Edebiyatta herhalde metafor olarak en fazla kullanılan kelime yağmurdur. Hem Türk edebiyatında hem de dünya edebiyatında yağmur aynı oranda sık başvurulan bir unsurdur. Yağmurun en fazla işlendiği edebî alan da tabii ki şiirdir. Zaten yağmur, hatırlattığı her şeyle şiirsel bir olgudur. Ünlü sinema yönetmeni Andrey Tarkovski, bir söyleşide kendisine bir filmdeki bir sahnede yağın yağmurun falanca şeyi sembolize edip etmediğini soran kişiye, *"Hayır"* der, *"Orada yağmuru, sahnenin şiirsellliğini artırmak için kullandım!"* der. Yağmurun yağışında gerçekten de olağanüstü bir şiirsellik vardır. Bundan dolayı da sanatçılar için yağmur en önemli ilham kaynaklarından olagelmıştır. Müzikte de yağmur temasının sık kullanıldığını görüyoruz. *"Bu sabah yağmur var İstanbul'da..."* sözleriyle açılan MFÖ şarkısı bunun en güzel örneklerinden biridir. Gabriel Garcia Marquez'in Yüzyıllık Yalnızlık romanında uzun uzun tasvir ettiği karakterinin ölümünü *"Bir salı günü öldüğünde yağmur başladı."* diyerek ilan etmesini de buraya not etmek gerekir.

Allah'a Yakınlık Remzi

"Bizler, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ile birlikte iken, üzerimize yağmur yağdı. Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- yağmur suyu değsin diye elbisesini açtı. Bedenine yağmur isabet etti. Bunun üzerine biz ona: 'Niçin böyle yaptın?' diye sorduk. Buyurdu ki: 'Bu yağmur, Rabbimden yeni geliyor (Rabbimin henüz yeni yarattığı bir rahmetidir)."

İbni Arabi Hazretleri bu Hadis-i Şerif'i "Çocuk" hikmeti içerisinde Allah'a yakın olanın Allah'a daha uzak olanı teshir etmesi olarak nitelendirir. Çocuğun da büyüğe nazaran Allah'a daha yakın olmasından ötürü onu etkisi altına aldığını söyler. Zira yetişkin, çocukla meşgul olduğunda onun gibi davranır, onun seviyesine iner yani bir nevi çocuklaşır.

"Allah Resulü Hazreti Muhammed (sav) yağmur yağdığı zaman damlaları kendine isabet etsin diye mübarek başını açarak altında dururlardı. (Sebebinin soranlara) 'Yağmur Allah katından yeni gelmektedir.'" buyururlardı. Peygamberin Allah'a olan marifetine bak ki, onu hangi sebep yüce, üstün ve parlak kılmıştır. Şu halde yağmur Allah'a yakın bulunmak dolayısıyla insanların en yücesi ve faziletlisi olan Peygamberi teshir etmiştir. Bu sebeple yağmurun getirdiği feyzden faydalanmak için kendilerini ona arz ederlerdi. Demek ki, yağmurun getirdiği şeyden Peygamber için ilahi bir fayda hâsıl olmasaydı mübarek nefsinin onun tesirine arz etmezdi. Yağmurun bu risalet ve aracılığı suyun risaletidir. Çünkü Allah, 'Canlı olan her şeyi sudan yarattık.'" buyurdu. "Bunu iyi anla." (İbni Arabi, Füsüs-ül Hikem)

Ben Hayvan Değilim İnsanım! — The Elephant Man

GÖZDE ÇİMEN

Geçtiğimiz günlerde dünya hayatı sona eren David Lynch'in filmleri arasında, üzerimdeki etki açısından bir hayli zirvede olan The Elephant Man (Fil Adam) filmi hakkında bir kaç kalem oynatıp üzerine düşünmek için doğru zamanlarda olduğumuzu düşünüyorum. Bu doğru zamanın filmin yönetmenin ölümü ile ilgili değil zamanın ruhu ile ilgili olduğunu söylememe gerek yok herhalde. Çünkü dünya her zamanki gibi ötekilere sahip, her zamanki gibi kendi normalini kendi güzellik algısını dayatmakla meşgul. Tüm zamanların en iyi drama ve otobiyografik filmleri arasında gösterilen bu film, insanın bilmediklerine dair duyduğu korkuyu, çirkinlik algısı ve zorbalığın ucubeliğini en sert haliyle izleyiciye gösteriyor. Bu sertlik filmin gerçek bir hikâye üzerinden oluştuğunun bilinmesiyle de sarsıcılığını artırmakta. John Marrick henüz anne karnındayken bir filin annesine saldırması sonucu vücudunda büyük deformasyonlarla dünyaya gelir. Hatta öyle ki hayatının ilerleyen zamanlarında bu insani farklılık onu sirk hayvanı kategorisine sokup, insanların dalga geçip eğlendiği bir alanda hayatını idame ettirebilmek için işe dönüşür. Londra Hastanesinde görevli genç anatomi doktorunun, sirkin şehre geldiği günlerde Marrick'i keşfetmesiyle deformasyonunu incelemek için tıp fakültesine götürmesiyle de hayatının farklı ama yine zor bir dönemi açılmıştır. Ucube Londra

sosyetesini sırf salt merak duygusundan ötürü hastaneye ziyaretler gerçekleştirir, hatta gece nöbetçisinin para karşılığı hayatlarında bir kez olsun bu “*tuhaf*” varlığı görmek isteyenlerden rüşvet almasıyla Marrick'in hayatı kabusu bile döner. Marrick'in hayatı bedeninin ona dayattığı hayat koşulları etrafında şekillenir. Mikroskobun arkasında incelemeye tutulmuş bir böcek gibi davranılması, film boyunca yaşadığı zorbalıklar, ukalalıklar, çirkinlik algımızı sorgulatır durur. Onu tıp dünyasına inceleme unsuru olarak kazandıran doktor ise Marrick'in bedeninin salt merak unsuru olmasına sebebiyet verdiği için ahlaki sorgulamalara girse de aslında o da bu haşın oyunun bir parçasıdır.

Artık kendi bedenine iyice yabancılaşan Marrick'in odasına ayna sokulması yasaklanmıştır. Yetişkinlik hayatına şahit olduğumuz bu ürkek insan, çocukluğunda yaşadığı travmalardan dolayı aynalara hepten yabancılaşmıştır. Hastaneye ilk geldiğinde konuşmayan Marrick'in kendini bulması için uygulanan ilk yöntem iletişim becerisini ortaya koyabilmesidir. İşin aslına bakılırsa Merrick'in bir iletişim becerisi ortaya koymak gibi zorunluluğu yok. Diğer normal insanlar Merrick'in de insan olduğunu idrak edebilmiş olsaydı. Merrick'te herkes gibiydi hatta onu ortalamadan ayıran meziyetleri de vardı. Ezber gücü kuvvetli Merrick hıfzından İncil

okumasıyla bunu kanıtlanmış, süreç sonunda hastaneye kabulü gerçekleşmişti. Onun da herkes gibi olduğunu ortaya çıkaran bir diğer özelliği ise sanatçı yönünün oluşuydu. Hastanenin karşısındaki katedralin maketini yapması, pencere açısından gördüğü kadar yaptığı maketin geri kalanını hayal gücü ile tamamlaması her insanın içinde taşıdığı cevherlere bir atıf aslında. Doğuştan bozuk bir görüntüye sahip bu genç adam da diğer tüm insanlar gibi keşfedilmeyi bekleyen meziyetlere sahip. İnsanlık, kendinden olmayanı çirkin, Müslüman, mülteci vs. diyerek ötekileştirmese daha nice cevherlere sahip diğer ötekiler gibi. Tüm aşağılamalara tacizlere dayanamadığı bir anda Merrick'in tren garında yüzünü, bedenini merak edip kendisini sıkıştıran insanlara dönüp;

“Ben bir hayvan değilim ben bir insanım, ben bir insanım!”

Diye bağırması filmin en sarsıcı anı. Etkisini hala üzerimde hissettiğim ve insani olarak da nerede durduğumu sorguladığım bu “an” tarih boyunca alışık olduğumuz bir durum aslında. Yeni ve farklı olan ne varsa önce durup anlamaya çalışmaktansa hep dışlamayı, ötekileştirmeyi seçtik. Merrick fiziksel olarak diğer insanlardan farklıydı ama insandı. Hayal dünyası geniş, hafızası güçlü ve harika maketler yapan bir cevherdi. İçindeki hayvani dürtüleri kontrol edemeyen diğer insanlar onu bir kafesin içine koyup acımasız ve çıkarılıklarına alet etti. Hatta ona özgüven kazandırıp rahat ve konforlu hayat verdiğini iddia eden doktor dahi aslında çıkarları için Merrick'i kullanıyordu. Ne de olsa tıp dünyasına belki bir daha eşi benzeri görülmeyecek bir vaka sunmaktaydı. Merrick sanki bunları hissedercesine film boyunca insanlara insan olduğunu kanıtlama çabası içerisinde. Akıcı İngilizcesi ile kitaplardan alıntı yapması, Londra sosyetesine hanımlarıyla

çay sohbetine katılması hep bu çabanın dışı durumlarıydı.

Merrick'in tüm çabası normal bir insan olarak kabul edilmek ve herkes gibi yaşamak. Ama ne yaparsa yapsın hem tıp dünyasında hem de sinema dünyasında “farklı” olarak anılma şöhretinden kurtulamadı. Film boyunca duygusal ve yumuşak bakışlarıyla izleyicinin içini ısıtan Merrick'in gerçek hayatında da böyle bir insan olduğunu birincil kaynaklardan okuyoruz. Kendi yüzünü bir sanat eserine benzeten Merrick, hayatının en talihsiz anı olarak nitelendirdiği annesinin ölümünden sonra ailesi tarafından kovulup hayatta kalmak için de “yarı fil yarı insan” olarak sirklerde çalışmaya başlamasını kendi ağzından aktarır. Zorlu hayat yolculuğu kafasının ağırlığından dolayı sırt üstü yatmasının yasak olduğu halde bir gün sırt üstü yatıp boğulmasıyla sona erer. Onu sirkte görüp hastaneye yerleşmesine sebep olan doktoru Merrick'in normal bir zekaya sahip olup diğer insanlar gibi olduğunu tıp dünyasında kanıtlamıştı. Ancak bu yetmemiş olacak ki ölümünden sonra bile bedeni rahat bırakılmadı incelenmek üzere derisi bir tarafa kalan kısmı başka bir tarafa dağıtıldı, akıbeti ne oldu belli değil. Ona gerizekalı, embesil diye seslenip sürekli rahatsız eden insanlar ise dünyada var olan tüm farklılıklara tepki olarak yaşamlarını sürdürmeye devam ettiler.. Sinema tarihinin en acımasız ve sarsıcı filmlerinden Elephant Man ise izleyen herkesin kendisini sorgulamasını ve hatta hayata ve insana bakışımızı da sorgulamamızı sağlamaya devam ediyor. Bu sorgulamayı yapmak isteyenleri filmi izlemeye davet ederken son sözler yine Merrick'ten gelsin;

“Görünüşümün biraz tuhaf olduğu doğrudur. Fakat beni suçlamak Tanrı'ya suçlamak demektir. Kendimi yeni baştan yaratabilseydim, sizi memnun etmek konusunda başarısız olmazdım.”

Fatıma, Fatıma mıdır?

SEMANUR BEŞTEPE

Esselâmü aleyküm. Ben Fatıma; emanet olan, başının üstünde ayet taşıyan, ayaklarının altında cennet serili olan, bir eliyle beşiği diğer eliyle dünyayı sallayan, evlat olan, çocuklarına anne, kocasına eş, arkadaşına yoldaş olan ve en nihayetinde sayıp sayamadığım tüm bu vasıfların üzerinde kul olarak insan suretinde dünyaya düşen Fatıma.

Filistin’de direnen, Suriye’de ölen, Doğu Türkistan’da hapsedilen, Arakan’da aç kalan, Bosna’da göz yaşı döken, Afganistan’da, Bangladeş’te, Yemen’de, Irak’ta, Mısır’da, Myanmar’da kanayan Fatıma.

Aklıma eserse Anadolu, canım yanarsa Ortadoğu, çoğu zaman da Avrupa’yım. Halimden memnun ve mesudum.

Where are you from Fatıma?

Dondurma reklamlarında, dizilerde, billboardlarda, vitrinlerde, Victoria’s Secret dergisinde gördüğünüz Fatıma.

Aklı ve bedenî gücümün yettiği her işte, kapısını açabileceğim her mekânda, yürüyebileceğim her yolda olan Fatıma. 20 cm topuklu ayakkabılarla enaniyetle yürüdüğü yolları incitmekten korkmayan Fatıma.

Her sofrada midesinin 3’te 3’ünü dolduran, doymadan kalkmayan, rahatlamak için maden suyu içen, diyet yapıp fazla kilolarını veren, sonra alan ve tekrar veren Fatıma.

İki rekât sabah namazında esnemekten gözleri sulanan, üç saatlik filmi

göz kırpmadan izleyen Fatıma. 100.000 liralık salon, pırlanta yüzük, deniz kenarında ev, üç çeşit yemek takımı, sigortalı bir işi olmadan evlenemeyen, 4 oda 1 salona sığamayan, dolabı dolu olmasına rağmen giyecek kıyafet bulamayan, beş çeşit yemek, kristal bardaklar ve kurdeleli peçetelerim olmadan misafir ağırlayamayan Fatıma.

Televizyon başından kalkmayan, iki satır kitap okurken uykusu gelen, dedikodu çekirdek ve kolayı çok seven, Elhamdülillah Müslümanım diyen Fatıma’yım.

Dün Avm’de 3 saat sattım iki vitrine, bugün 5 saat satacağım yalnız birine. Benim vaktim pazardan alınma sokakta satılma.

Kahvesini çikolata ve sodasız asla içemeyen, çayı porselen bardak olmadan içerse karnı ağrıyan Fatıma ben.

Instagram’da, Youtube’da en az üç saat geçiren ama bir sayfa Kur’an okumaya vakit bulamayan, hiç vakti olmayan (ne yapsın dünyayı kurtaran) Fatıma.

Umman’dan bir katre olan, kâinatı içinde taşıyan, tüm kavgasını kendiyile eden, biricik yaratılmış ve Bir olana meftun Fatıma.

Sevdiklerime hediye siparişi veririm; notumu da üzerine yazar yollarım benden iyisi yoktur benden düşüncelisi de. Ama asla arayıp yalnızca sesini duymak istedim, nasılsın demem; bilmem grip mi korona mı başı mı ağrıyor yoksa dişi mi.

Bayramda ailesini, işten gelince çocuğunu, akşam kahve içerken kocasını görmek yerine tik tokta vaktini geçirmeyi tercih eden Fatıma.

Üzerine yeryüzü sinmiş, unutan ve unuttuğunu da unutan, çokça dua eden ve günahlar işleyen Fatıma. Bir damla kan ve bin endişe doluyum.

"Allah ne der!" diye değil; el âlem ne der diye yaşayan, giyinen, konuşan, hiçbir zaman kendisi olma saadetine erememiş Fatıma.

Fe Eyne Tezhebûn Fatıma?

Adına ayetler inmiş, bir fikrin ince gülü olan, şiirler mektuplar yazılmış Fatıma.

Yok iken var edildim, bilinmezken bulundum, sevilmezken sevildim, sayıldım, korundum, nimetlendirildim, insan suretinde emaneti taşımaya müşerref kıldım.

Fatıma... Adem'den olma Havva'dan doğma. Tüm 'izm'lerin içine doğdum ve çokça kayboldum. Kimi zaman Esmâ, kimi zaman Rachel, kimi zaman Şule'yim. Doğarken olduğum gibi ölürken de çok güzelim. *Yeryüzü* ülkesinin *Hiç* şehrinin *Olmak Mahallesi*'nde ikamet ediyorum. Bilmeyeniniz yoktur. Yalnız düşerse demeyeceğim çünkü herkesin yolu bu şehirden ve bu mahalleden geçer. Hepinizi hasbihal etmeye, çay içmeye beklerim efendim. Birlikte susulacak çok şeyimiz var. Kelâmın yetmeyeceği kadar çok...

Sözü fazla uzatmaya lüzum görmüyorum. Zira sözlerin çok, hikmetin yok olduğu bir yerdeyim. Üzerime yeryüzü sindi. Dünyaya kadın olarak geldim. Tüm kirletilmiş sıfatlardan berî olan ismimle yaşıyorum. Saf, masum ve günahlardan berî olmayı isteyen kadın. Ben, dünyaya gelen ve dünyanın kalan yarısını doğuran Fatıma, cehennem ateşinden uzak olmayı istiyorum.

Kula kul olunan, ev hanımlığının içi

boşaltılmış, evlat yetiştirmenin kutsiyetinin unutulduğu, eşine çay ikram etmenin kölelik zannedildiği, kariyerin eşten ve evlattan önce geldiği, yemeklerin evlerde değil lokantalarda piştiği, adaletin değil eşitliğin istendiği, dinin yaşamdaki ayrı tutulduğu, merhametin hoşgörünün, kardeşliğin, dürüstlüğün az rastlandığı, güzelliğin gösterilmeden olmayacağı zehabına kapılmışların yurdu olan bir dünyaya açtım gözlerimi.

Hikayemin başladığı yerin halifesi olmam hasebiyle '*yaşamak bize göredir*'. Ve dahi bana göredir. Bize güç ver ve hikayemizi güzel kıl Allah'ım.

Emanet olarak geldiğim bu dünyada, sevgiyle, merhametle, saygıyla, adaletle, güzellikle, hoşgörülle, güvenle, kardeşçe yaşamak istiyorum. Korkmadan, yiğitçe yaşamak! Ülkemin hırsızlar tarafından yağmalanmasını ve evimin elimden alınmasını istemiyorum, temiz su bulabilmek için çıktığım bu yolda ölmek istemiyorum, eski eşim tarafından yolda bıçaklanmak istemiyorum. Bedenimin bir meta olarak teşhir edilmesini istemiyorum. İnsanca yaşamak, anlaşılmak, fark edilmek, korunmak, dünyanın güzel yanlarına inanmak istiyorum. Umutlu yanlarına inanmak...

Şşşş Fatıma bağırmasz!!!*

Bir dua olarak El-Kuddûs olan Allah'tan Hatice, Aişe, Fatıma, Zeyneb, Ümmügülsüm, Rukiye, Meryem, Asiye, Esmâ, Hanne ve dahi cümlemize güzel ahlâk elbisesi giydirmesini niyaz ediyorum. Fatıma ismine layık olmayı diliyorum.

"Gevşeklik göstermeyin, üzüntüye kapılmayın. Eğer inanmışsamız üstün gelecek olan sizsiniz" (Âl-i İmran, 3/139).

Sürçü lisan ettiysem affola.

Şimdi soruyorum bana, sana, bize ve size; Fatıma, Fatıma mıdır?

* Bu cümleyi okuduktan sonra '*Şşşş kızlar bağırmasz*' filmini izlemeniz tavsiye olunur. sonra '*Şşşş kızlar bağırmasz*' filmini izlemeniz tavsiye olunur.

Buluşma

ŞEYMA YILMAZ CEBECİ

Şovun başlamasına çok az kalmıştı. Gökyüzü, siyah ve ağır bir perde gibi kapandı. Sanki yeryüzünü sarmak için eğildi ve fısıldadı: “Hazır ol, başlıyoruz.” Havanın kokusu değişti bir anda. Toprak, ıslak bir özlemi çağırır gibi nefes aldı derinden. Ve birden, ilk damla düştü. Göğün o ince narin elleri yeryüzüne dokunarak.

Sanki sabırla toprağı okşar gibiydi. Gözler kapanınca ve o ses duyulunca; bir zamanların hatırası, unutulmuş bir çocukluk anısı, belki de hiç söylenmeyen cümleler gelip otururdu zihnin bir köşesine... Sanki her damla, bir sır taşı; her pıtırta, kalbin şükürü olurdu.

Gök ve yer birbirleriyle mektuplaşırlardı. Bulutlar, heyecanla toprağı selam gönderirdi. Sonra toprak, bu selamı büyük bir onurla kabul eder; o damlaları emer, bağrında yumuşatırdı. Pencere kenarında oturunca yerle gök arasındaki bu buluşmaya ya bir tanık ya da bir hissedar olunurdu.

Onunla zihinlerde bir film oynamaya başlardı. Gözlerin önüne serilen sahneler bazen tatlı bazen ise buruk olurdu. İlk kez yaşanan anlar gelirdi hatıra, yağmurlu bir günde ıslanılan o an, o ses duyulduğunda daha anlamlı gelirdi. Ya da belki bir veda, ıslak kaldırım taşlarına dökülen gözyaşları gelirdi akla... Geçmiş getirir ama onunla boğmazdı yüreği. Tam tersine, hafifletirdi.

Damlalar yere düşerdi ama ruha

işlerdi. Her biri, bir arınma vaadiydi. O en büyük sanatçıydı; penceredeki izi onun fırça darbeleri, çatılarda yankılanan sesi onun besteleriydi. Her yerdeydi ama asla tekdüze değildi.

Ve ondan sonrası... İşte orada gerçek mucize başlardı. Toprak kokusu havayı doldurur; o kokuda bir yenilik hissedilirdi. Ağaçlar ışıldar, çiçekler başlarını kaldırırdı. Gökyüzü, tüm o gri ağırlığı üzerinden atıp masmavi bir huzur bırakırdı geriye. O an fark edilirdi: Yağmurun yalnızca temizlemekle kalmadığı, aynı zamanda bir şeyler kattığı.

O bir öğretmendi. Her damla, vazgeçmeden ısrarla yere ulaşır; düşmekten korkmaz, dağılmaktan çekinmezdi. Çünkü bilirdi ki yere kavuştuğunda bütüne karışacak, anlam bulacaktı. Biz de öyle değil miydik? Hayatta savrulsak da her yolculuğun sonunda kendimize ya da sevdiklerimize dönerdik.

Bu yüzden yağmur yağdığı anda bir an durup dinlemeli. Penceredeki damlaları izlemeli, toprağın nefes alışını duymalı. Yağmurun anlattıklarına kulak vermeli. Belki hatırlanması gereken bir duyguya, belki de sadece dinlenmenin güzelliğine... Çünkü neydi? Yağmur aslında gökten düşen gizemli bir şarkıydı. Ve bu şarkıyı duymak için tek yapılması gereken, o gizemli sese kulak vermektir. Bir başka ifadeyle,

“Bazı insanlar yağmuru hisseder, diğerleri ise sadece ıslanır.”dı.

Usulsüz Bir Gayret

VİLDAN TEZEL

Dilde hep aynı şey vardı. Herkese söylenen o şey sadece dilde de değildi üstelik. Yazılan, çekilen, özlenen ve yaşanan. Ateşi hep hissedilen. Ateşinden kurtulmak istenen. Ama o ateşti insanı bir şey yapmaya iten. İtilmek, kakılmak ya da zorla yaptırılmak herhangi bir şeyi, istenmezdi. Yapılan ağır gelmesin hatta hafifletsin istenirdi yüreği. Bir barakada toplanılmış peri masalları konuşulmuştu. Göğe uzanan sırığa, göğün efsunlu avlusuna, korunan çocuğa heyecanlanılmıştı. Olmayı biliyor gibiydi. Mayıstı ve sıcaktı. Yazılmıştı: *“Olmak; kendinden başka hiçbir ihtirası, hevesi, kırgınlık ve kızgınlığı, var etmeye yönelik herhangi bir çabayı da kaldırmıyor. Oldurma çabası ve kabullenememiş, olmamışlığın yani o çığlığın sert bir yumrusu olmaktan öteye geçmiyor. Bir kambur gibi bükün beli. Olma halinin bedendeki tesirini bilmiyorum. Yine de kaygının çarpıntılarından ve vesvesenin bulantılarından münezzehtir olduğuna seçiyorum.”*

Evvelden tanıyormuş gibi hissedilirdi bazen birileri. Onlar da hatırlasın diye dert söyleniverilirdi. Denildi. Varlığın, kendilikle olan rastlaşmasının sözü edildi: *“Olmak için çaba sarfetmek istemiyorum. Sadece olmak niyetindeyim. Olmak için olma ve oldurma gayretinden vazgeçmek istiyorum.”* Bütün bunlar isteği idi usulsüz bir gayretin. Ve dost gelip “olsun”

dediğinde olma haline sığınılmak istendi ömürlerce. Bu hâl dostla değildi, dosta değildi. Henüz bilinmiyordu. Acıdan sıyrılmak isteyen benliğin bir parçası, acıyla uzlaşmanın yollarını aradı. Teslim olmak gibi geldi olmaya yönelik çabadan özgürleşmek. Bu teslimiyet, ruhu özgürleştiren bir şey olarak görünmüştü. Hava karanlıktı henüz. Bilinç köklerindeydi acının. Duyulacak her sesin ruhtan gelmesi ümit edildi.

Sonra bir şey oldu.

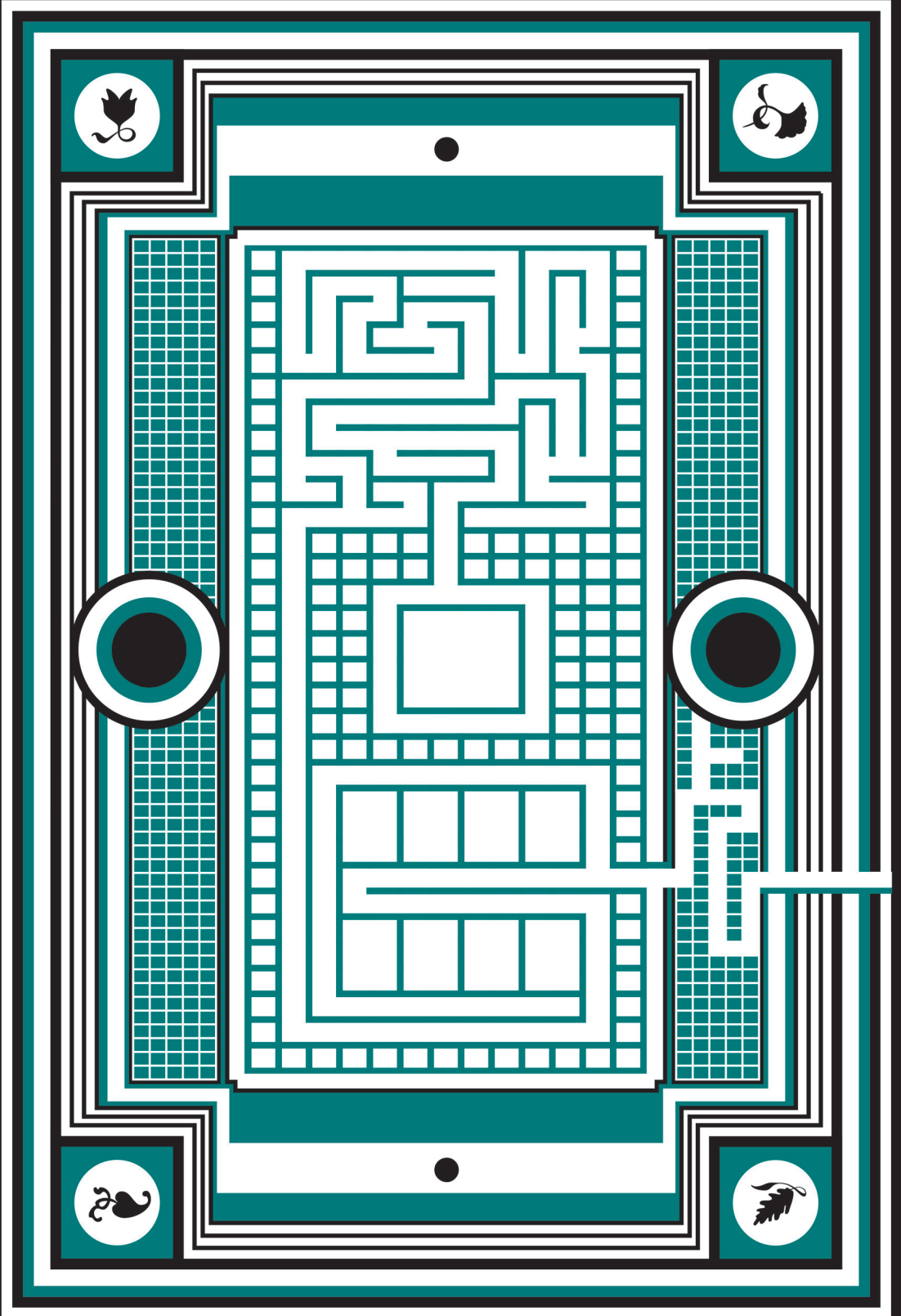
Zaman ona tabi olanları savurdu. Herkes kendi iyisine yol aldı. Acı, pazarlık yapılamayandı. Tahtını ve gücünü korudu. Sundu güzelliklerini, güzelliğini hissedene. Ve ruh seslendi ümidini yitirmeyene. Olma hâli olmanın ne olduğunu unutana verildi. Çünkü arayış değildi olmak. Olma ve oldurma gayreti, olmayanı beslerdi. Usulsüz gayret sonlandığında oluş kendini gösterirdi.

Bir şey oldu.

Varlığın sönük bir iddiasında olmayan, var edeni sezdi. Korku ve kaygı, çaba ve acizyet, geçmiş ve gelecek temsiliyetiydi benliğin. Benlik dönüşendi. Dönüşenin temsiliyeti, dönüşmeliydi.

Bir şey oldu.

Yağmur yağdı arındırmak için.

Ve sürgünle başladı hayat...